

V L A A M S P A R L E M E N T



Zitting 1999-2000

10 februari 2000

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van mevrouw Simonne Janssens-Vanoppen tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over het geplande sluitstuk van de A24

Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de bouwvergunning voor een dierenpark in Houthalen-Helchteren

Interpellatie van de heer Carl Decaluwe tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de werkwijze inzake aanbestedingen van de NV Aquafin

Interpellatie van de heer Johan Malcorps tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de naleving door Vlaanderen van de Europese richtlijn stedelijk afvalwater

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de berekening van de afvalwaterheffing door de Vlaamse Milieumaatschappij

Vraag om uitleg van de heer Joachim Coens tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de afvalmelding van bedrijven

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Becq tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de waterzuiveringsinstallatie in Merchtem

Vraag om uitleg van de heer Jacky Maes tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de afbraak van Home Fabiola in Oostende

Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de sanering van de bodem van het kanaal Dessel-Schoten

Vraag om uitleg van de heer Gerald Kindermans tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de regels inzake compensatie van ontbossing

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Donderdag 10 februari 2000

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.03 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Simonne Janssens-Vanoppen tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over het geplande sluitstuk van de A24

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Janssens tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over het geplande sluitstuk van de A24.

Mevrouw Janssens heeft het woord.

Mevrouw Simonne Janssens-Vanoppen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik had een interpellatieverzoek ingediend om de tijd te hebben het probleem duidelijk te situeren. Dat men zoveel kan zeggen over dit onderwerp, duidt op de ernst waarmee voor- en tegenstanders al meer dan 20 jaar deze zaak ter harte nemen. Beide kampen beschikken over degelijke en goed onderbouwde argumenten. Indien dit niet het geval was, dan zou de verbindings- of omleidingsweg al lang een feit zijn.

Onze fractie was van in het prille begin de mening toegedaan dat de verbinding met het noorden van de provincie en via Valkenswaard naar Eindhoven, niet noodzakelijk was. We handhaven deze stelling. Diverse onderzoeken die in de loop van de jaren werden verricht, sterken ons in deze mening. Verkeerskundig is het rapport van 1996 interessant. Het biedt een actuele en rationele oplossing die uitgaat van de huidige situatie. Het speelt ook in op de noden van morgen.

Dit rapport is het resultaat van een gerichte samenwerking tussen de Jeugdbond voor Natuurstu-

die en Milieubescherming, de Natuurbeschermingsactie Limburg, de BBL en de initiatiefnemer, Natuurreservaten VZW. De tegenstanders zullen allicht roepen dat het weer de groene jongens en meisjes zijn, dit ten onrechte. De vraag of de economische relatie Hasselt-Eindhoven zo dominant aanwezig is dat ze een expresweg noodzakelijk maakt, werd genoegzaam onderzocht. Nederland heeft hier trouwens definitief negatief op geantwoord. In verkeerstermen spreekt men over goede bereikbaarheid als men binnen een tijdspanne van ruim een kwartier een hoofd-, expres- of autosnelweg bereikt. De wegendichtheid in Limburg is op dit punt zeker toereikend.

De roep om ontsluiting, die in Noord-Limburg nog steeds luid klinkt, wordt nochtans gesmoord door economische studies. Hierin wordt bewezen dat Noord-Limburg het goed doet op het vlak van bedrijfseconomische ontwikkeling en tewerkstelling. Noord-Limburg doet het zelfs beter dan andere regio's die over een ruimere verkeersontsluiting beschikken.

Inmiddels heeft de bestaande N715, die als regionale verkeerscollector fungeert vanaf de grens met Nederland een afgeleide, namelijk de bewuste A24, die gaat tot in Hechtel, waar hij de verkeersdrainage verder voor zijn rekening neemt. Daar begint het probleem. Mijnheer de minister, iedereen is het erover eens dat er iets moet worden gedaan. Er zijn onmiskenbaar problemen. Verkeerstechnisch kunnen een aantal ingrepen betreffende de oversteekbaarheid en dwarsverbindingen worden gedaan, zodat de veiligheid enorm wordt verbeterd en het doorgaand verkeer vlotter verloopt. Ik vernoem het punt ter hoogte van het grondgebied van Helchteren.

In Houthalen, waar de weg over tweemaal twee rijstroken beschikt, heeft zich in de afgelopen decennia een enorme verkeersafhankelijke functieontwikkeling gemanifesteerd. Allerhande typische

Janssens-Vanoppen

handelszaken bewijzen dit. De eigenlijke commerciële centrumfunctie heeft zich verplaatst naar die weg. Stedenbouwkundig, sociologisch en markteconomisch heeft er spontaan een verschuiving plaatsgevonden. Het gemeentebestuur van Houthalen-Helchteren heeft dit trouwens sterk ondersteund door flink te investeren in een nieuwe kern. Weg van de weg, zou men kunnen zeggen.

Zeggen dat het verkeer omleiden betekent dat de vroegere situatie zich herstelt, is fout. Nabij het tracé waar deze omleiding moet worden ingeplant, zouden enorme problemen ontstaan op ecologisch vlak en voor de woonkwaliteit. De mensen die er nu wonen, kozen voor een groene omgeving. Bovendien werd een sociale woonwijk van enkele honderden woningen gebouwd vlakbij de geplande bedding van de omleiding. Een doordachte en gedurfde aanpak van de huidige N715, met herinrichting op de knelpunten, lijkt dan ook aangewezen.

In een recent persartikel stond dat de omleiding Houthalen-Helchteren, het sluitstuk van de noord-zuidverbinding, niet kan worden aangelegd. Het traject is niet opgenomen in het RSV. Een woordvoerder van uw departement zei dat men hierdoor geen bouwvergunning kan afleveren. Dit bericht werd later tegengesproken door minister-president Dewael. Hij zei dat deze weg een prioriteit vormt. Ook gewezen minister Kelchtermans mengde zich in het debat en gaf te kennen dat de omleiding wel mogelijk is.

Mijnheer de minister, komt het sluitstuk van de A24 er, of niet? Laat het RSV dit toe of dient er aan te worden gesleuteld? Indien de omleiding er komt, waar wordt die dan ingeplant? Hoe valt dit te rijmen met een mogelijke herwaardering van spoorlijn 18? Vorige week heb ik daarover een vraag gesteld aan minister Stevaert. Men zegt dat die lijn interessante perspectieven biedt als de IJzeren Rijn in ere wordt hersteld. Lijn 18 bevindt zich echter ten dele op hetzelfde traject als de geplande omleidingsweg. Dezelfde ruimte kan men geen tweemaal benutten. Of is men van plan met tunnels en viaducten de ruimte in vele dimensies aan te tasten?

De voorzitter : De heer Van Baelen heeft het woord.

De heer Gilbert Van Baelen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, mevrouw Janssens zegt terecht dat het hier gaat om een oud welles-nietesspel. Dit discours heeft de

Limburgse grenzen inderdaad sinds lang overschreden. Ik zal niet ingaan op de aangehaalde economische aspecten. Ik zal me beperken tot de mobiliteitsaspecten. Vanuit Noord-Limburg of de hele provincie spreekt men niet enkel over de A24. Men heeft het ook over andere vervoersmodi via de weg, het water of het spoor.

In het verleden zijn er studies verschenen die telkens drie aspecten naar voren brachten : verkeersleefbaarheid, -veiligheid en -bereikbaarheid. Over de verkeersleefbaarheid van de bestaande verbinding hebben de gemeentes Houthalen-Helchteren en Zonhoven ernstige bedenkingen geformuleerd. Over de verkeersveiligheid moet niet verder worden uitgewijd. Het gaat om een zeer gevaarlijke weg.

Inzake de bereikbaarheid heeft men het al sinds lang over de scheiding tussen het interlokaal en het enorm toegenomen doorgaand verkeer. De reden hiervan is dat het RSV ook in een stedelijk gebied Hasselt-Genk en in een economisch knooppunt Genk heeft voorzien. Daarnaast moet men er rekening mee houden dat ook in Nederland de regio Eindhoven een expansie kent. Dat de verkeerstoe name daar niet in verhouding zou staan met de rest van Vlaanderen, staat haaks op de evolutie op het terrein. Bovendien zijn in Noord-Limburg de betrokken gemeenten ingekleurd als kleinstedelijk gebied en als economisch knooppunt. Ook Vlaanderen heeft keuzes gemaakt voor de ontwikkeling van de as Hasselt-Genk-Eindhoven en de ontwikkeling van het kleinstedelijk gebied Noord-Limburg.

De snelle aanleg van de noord-zuidverbinding is dan ook noodzakelijk. We mogen ons daarbij niet enkel richten op de ontsluiting via de weg om het mobiliteitsvraagstuk op te lossen.

De voorzitter : De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : Aangezien ik de argumenten van de andere sprekers onderschrijf, zal ik ze hier niet herhalen. De Volksunie zegt dat Noord-Limburg het economisch goed genoeg doet en dat een verdere verbinding en ontsluiting niet nodig is. Deze stelling ontgoochelt me. Talrijke economische en veiligheidsindicatoren tonen aan dat een oplossing zich opdringt. Dit traject heeft al verschillende namen gedragen, zoals de A24 of 'het noord-zuid'. Straks wordt de naam 'het noord-zuid'. We moeten ons over de veiligheid bezinnen en oplossingen zoeken, niet enkel voor de nieuw

Schuermans

aan te leggen stukken maar ook voor het bestaande tracé.

Ik wil hier ook even verwijzen naar de mening van de plaatselijke besturen, van welke signatuur die ook mogen zijn. De CVP onderschrijft het standpunt van het Lommelse stadsbestuur – waarin wij de eerste viool niet spelen – dat in een resolutie van 18 januari 2000 is vastgelegd. Deze resolutie somt de belangrijkste vragen en elementen in de discussie nog eens op. Het gaat niet enkel om het economische belang. Het profiel van de N74 van Hechtel-Eksel tot aan de A2 Houthalen-Helchteren voldoet op geen enkele wijze aan het in het RSV opgenomen beeld van een primaire weg.

We moeten die argumenten aangrijpen om dit dossier in een hogere versnelling te duwen. Dit verklaart ons aller ontgoocheling alsook de specifieke reactie van de heer Kelchtermans op de bewering van het kabinet van de minister dat dit project niet kan worden voortgezet. Ik ben ervan overtuigd dat er in Limburg een breed draagvlak is om in dit dossier oplossingen te zoeken.

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Ik voel me hier een beetje onwennig. Men haalt hier de mobiliteitsproblematiek aan en ik vind die hier niet thuishoren. Niet de minister van Ruimtelijke Ordening maar minister Stevaert moet een antwoord geven op de vraag hoe men de verkeersleefbaarheid, de veiligheid, de bereikbaarheid en de doorstroming kan vergroten.

De VLD en de CVP halen terecht een aantal bekommernissen aan. Het gaat hier om een primaire weg van categorie I. Zo een weg veronderstelt een vlotte doorstroming van het Noorden naar het Zuiden. De bewering dat dit enkel kan worden gerealiseerd door de aanleg van een nieuwe bijkomende omleiding lijkt me te dogmatisch. Men moet de nodige creativiteit en inventiviteit aan de dag durven leggen om het huidige viervakstracé te optimaliseren.

Ik zou dit debat liever in de commissie voor Mobiliteit voeren. Wat de impact op de ruimtelijke ordening betreft, denk ik dat de minister en zijn diensten gelijk hebben. Het RSV stelt wel dat er een vlotte verbinding moet zijn, maar stelt niet dat die sowieso op een ander tracé moet plaatsvinden. Dit andere tracé zou overigens in tegenspraak zijn met een reeks andere bestemmingen. We moeten ons

ook aan een aantal Europese richtlijnen houden. Dit alles betekent dat we niet zomaar een nieuw tracé kunnen aanleggen.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Ik zou me allereerst willen aansluiten bij de opmerkingen van de heer Sannen. De minister van Ruimtelijke Ordening moet zich niet uitspreken over de mobiliteitsnoodzaak van de Noord-Zuidverbinding. Dit impliceert uiteraard niet dat ik hierrond geen ideeën heb. Ik wil me evenwel beperken tot een antwoord dat binnen het kader van de gestelde vragen blijft.

De N74 of A24 is in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen als primaire weg van categorie I geselecteerd. Primaire wegen hebben als hoofdfunctie een verbindingfunctie op Vlaams niveau en een aanvullende verzamelende functie op Vlaams niveau.

Ik wil naar aanleiding van het bewuste persbericht duidelijk stellen dat mijn woordvoerder om 19 uur 's avonds in een treinwagon is gebeld met de vraag of dit project volgens het RSV kan worden uitgevoerd. Men heeft zijn poging om hierop genuanceerd te antwoorden danig uit zijn context gerukt. Ik vind dit een vreemde vorm van journalistiek.

Het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen stelt op pagina 488 het volgende : "gezien het primeren van de gewestelijke verbindingfunctie zullen op de primaire wegen van categorie I alle mogelijke maatregelen en ingrepen moeten worden doorgevoerd die deze functie kunnen optimaliseren." Het gaat hier concreet om het herinrichten van de bestaande erfontsluitingen, om het niet aanleggen van nieuwe toegangen en om het aanleggen van nieuwe tracés en omleidingen die de doorstroming moeten optimaliseren.

Het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen biedt de mogelijkheid om een gedeelte van de weg van een nieuw tracé te voorzien. Dit kan als de leefbaarheidsproblematiek omwille van de gekozen functie te groot is geworden. Ik heb de dag na het verschijnen van het bewuste persbericht een communiqué met de enige juiste interpretatie van het RSV kenbaar gemaakt. Dit betekent niet dat ik me wil uitspreken over de opportuniteit van een dergelijk project. Pagina 488 van de tekst van het RSV voorziet in de mogelijkheid om nieuwe tracés en omleidingen aan te leggen.

Van Mechelen

Het gewestplan Hasselt-Genk voorziet – zoals u wellicht beter weet dan ik – in een reservatiestrook voor een nieuw tracé voor de N74 of A24 tot aan de E314. De uitwerking van een ruimtelijk streefbeeld – dat is de nieuwe terminologie binnen de ruimtelijke planning – voor de primaire weg I zal uitwijzen welke oplossing de beste is om de primaire weg zijn gewestelijke verbindingfunctie te laten vervullen.

Een eventuele gewestplanwijziging of de opmaak van een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan kan in dit geval noodzakelijk zijn. De snijding van de N74 en de spoorlijn is uiteindelijk het tracé dat op het gewestplan voor die ontsluitingsweg is voorzien. Mocht nu blijken dat er toch een nieuw tracé moet komen, dan moet het gewestplan uiteraard worden aangepast.

Zoals de reeds geciteerde paragraaf op pagina 488 aangeeft, is het aanleggen van een gedeeltelijk nieuw tracé voor de N74 of A24 tussen Houthalen en de E314 te Hasselt, niet in strijd met de bepalingen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. De juridische draagkracht van het RSV stelt dat kaart 4 een indicatief gegeven is en zeker niet als bindende bepaling kan worden beschouwd.

Indien het ruimtelijk streefbeeld aantoont dat de aanleg van een nieuw tracé omwille van de verkeersleefbaarheidsproblematiek te verkiezen valt boven de herinrichting van de bestaande weg, dan moet dit in een gewestplan of in een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan worden vastgelegd. Dit is uiteraard enkel nodig indien het nieuwe tracé van het bestaande tracé in de reservatiestrook van het huidige gewestplan Hasselt-Genk afwijkt.

Ik zou willen afronden met een duidelijke bevestiging dat dit volgens het RSV zeker kan. Het tracé is op het gewestplan reeds ingekleurd. Indien men een ander ruimtelijk streefdoel wenst na te streven, dan moet dit met een aanpassing van het gewestplan gepaard gaan. Minister Stevaert is de enige bevoegde minister die een antwoord kan geven op de vraag of dit project ook zal worden uitgevoerd. Hij zal in het kader van het Vlaams Mobiliteitsplan, dat begin 2001 zal worden voorgelegd, kiezen voor het optimaliseren van deze verbinding of voor het aanleggen van een nieuwe verbinding.

De voorzitter : Mevrouw Janssens heeft het woord.

Mevrouw Simonne Janssens-Vanoppen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, er zijn onge-

twijfeld nog veel bijkomende vragen. De minister heeft echter aangegeven waar het om te doen is. Dat is belangrijk. Er bestaan heel wat misverstanden over wat er al dan niet kan. De minister is hier heel duidelijk over geweest.

De andere vragen blijven uiteraard, of zijn van een andere orde en moeten aan een andere minister worden gesteld. Het is op dit ogenblik een beetje voorbarig om te repliceren op de stellingen van sommige collega's. Toch wil ik aan de heer Schuermans het volgende zeggen. U spreekt van 'moord-zuid'. Ik vraag me af waar de moord het meest aan de orde is, op het nieuwe reeds aangelegde tracé met dubbele rijrichting of op het tracé waar nu al tweemaal twee rijstroken zijn.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de bouwvergunning voor een dierenpark in Houthalen-Helchteren

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Sannen tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de bouwvergunning voor een dierenpark in Houthalen-Helchteren.

De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in Houthalen-Helchteren werd een bouwvergunning afgeleverd voor een auto- en dierenpark, vergelijkbaar met het dierenpark De Beekse Bergen, op het recreatiedomein Kelchterhoef. In Zwartberg werd onlangs nog een dierenpark gesloten omdat de toestand niet meer haalbaar was, en de gronden te duur waren om het park te laten functioneren zoals De Beekse Bergen.

Het gaat om een toeristisch project in een natuurlijk en bosrijk gebied. Om het te realiseren moeten heel wat hectaren worden ontbost. Het bos waarover het gaat, is volgens het gewestplan wel gesitueerd in een recreatiegebied, maar door de ontbosing zullen heel wat waardevolle oude boskernen verdwijnen. Tevens werkt dit de versnippering in de hand, terwijl de Vlaamse regering recent heel

Sannen

wat initiatieven in deze omgeving heeft genomen om versnippering tegen te gaan.

Het is niet uw opdracht een appreciatie te geven van de zin van dit project. Daar vraag ik dan ook niet naar. Wel wil ik meedelen dat wij dit project maar weinig appreciëren en weinig zinvol vinden. Het levert zelfs weinig bijkomende toeristische waarde voor het gebied.

Mijn vragen betreffen de juridische dimensie van het dossier. Het afleveren van deze bouwvergunning staat haaks op de huidige regelgeving. Artikel 90bis van het bosdecreet legt bijkomende voorwaarden voor zulke bouwvergunning op. De decreetgever heeft duidelijk bepaald dat de voorwaarden, gekoppeld aan het afleveren van bouwvergunningen, moeten worden gerespecteerd. Dat betekent dat alle instanties die vergunningen verlenen inzake ruimtelijke ordening, ook de voorwaarden voor het afleveren van een bouwvergunning, zoals bepaald in artikel 90 bis van het bosdecreet, zullen moeten naleven.

Dit artikel trad in voege op 10 oktober 1999, voordien gold een moratorium op ontbossing en de uitvoeringsbesluiten van de nieuwe regeling ontbraken nog. Met het besluit van de Vlaamse regering van 26 november 1999 werden nadere regels vastgelegd. Dit uitvoeringsbesluit trad in voege op 10 december 1999. Van dat ogenblik af konden er bouwvergunningen worden afgeleverd als ze beantwoordden aan het gewijzigd artikel 90 bis. Daarvoor moesten ze compensatie- of andere maatregelen bevatten indien ze tot ontbossing leidden.

De bouwvergunning voor dit project werd afgeleverd op 9 december 1999, dus voor 10 december, zonder dat er compenserende maatregelen in werden opgenomen. Er werd ook geen individuele ontheffing aangevraagd bij de minister van Leefmilieu. We hebben dus ernstige vragen bij de juridische waarde van deze bouwvergunning.

Bent u van oordeel dat Arohm in deze de bepalingen van het bosdecreet, en in het bijzonder artikel 90 bis, correct heeft nageleefd, zowel wat betreft de procedure tot opheffing van het verbod op ontbossing, als wat betreft de compensatiemaatregelen? Zult u maatregelen nemen om de beoogde vergunning te schorsen? Zult u maatregelen nemen opdat de bepalingen in artikel 90bis van het bosdecreet en de bijbehorende uitvoeringsbesluiten van 26 november 1999 correct zullen worden toegepast

bij het verlenen van bouwvergunningen door de bevoegde administratie?

Voor Kelchterhoef, waar het project zich situeert, werd ooit een BPA opgemaakt. De nu afgeleverde bouwvergunning is zelfs niet conform dit BPA.

De voorzitter : De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dit project kan lokaal op nogal wat bijval rekenen, dermate zelfs dat de lokale vertegenwoordiger van de partij van de heer Sannen dit mee heeft goedgekeurd. Uiteraard moet het van de nodige vergunningen worden voorzien. Tot op vandaag heb ik geen aanwijzingen dat dit niet het geval is.

De heer Ludo Sannen : Ik betwist dat een vertegenwoordiger van onze partij dit heeft goedgekeurd.

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, los van dit concrete dossier wil ik, naar aanleiding van de vraag van de heer Sannen, aan de minister vragen hoe Arohm beoordeelt of iets ontbossing is of niet. Minister Stevaert stelde op 19 april 1999 in een antwoord op een vraag over een ander geval, dat 'uit de beschrijving blijkt dat voor een woning slechts enkele of zelfs geen bomen worden gekapt. Er kan dan ook niet gesproken worden over ontbossing, als er geen bos verdwijnt.' Wanneer is er naar het oordeel van Arohm sprake van ontbossing?

Ik vond ook een krantenartikel over deze problematiek waarin staat : 'De bouwvergunningen die afgeleverd zijn tussen 20 januari 1998 en 10 december 1999 voor een stuk bos, zijn onwettig. Dat zeggen Stedenbouw zowel als Bos en Groen.' De reden is dat het decreet pas op 11 december in werking is getreden. Er is dus blijkens dit artikel een hiaat tussen 20 januari 1998 en 10 december 1999. Kunt u bevestigen dat vergunningen voor een stuk bos uit die periode onwettig zijn?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, collega's, het fameuze dieren- en autopark Kelchterhoef past wel degelijk in het doelstelling-2-programma 1997-1999. Het dossier werd besproken in de stuurgroep van het Europees Steunprogramma Limburg op 27 januari 1999. Het project

Van Mechelen

werd daar principieel gunstig beoordeeld op basis van het ingediende dossier voor een EFRO-steun van maximaal 55.386.000 frank op de kostprijsraming van 170 miljoen frank.

Het fax-bericht van Forum met betrekking tot het financieel plan heb ik ontvangen van de administratie Economie, zodat ik weet wat dit project precies inhoudt. Het project werd goedgekeurd, mits werd voldaan aan een aantal bindende voorwaarden, zo staat in het schrijven gericht aan de algemene voorzitter van het domein Kelchterhoef VZW. Een van de bindende bepalingen is niet onbelangrijk voor een verder begrip van het dossier. Ze luidt als volgt. 'Bovenvermelde voorwaarden zijn bindend, en dienen voldaan opdat de EFRO-steun zou kunnen worden toegekend. Indien de gunning van de werken niet voor eind 1999 is bevestigd, vervalt de EFRO-steun automatisch. Bijgevolg is bekwame spoed vereist, en dienen de nodige stappen tijdig en goed voorbereid gezet om te vermijden dat bepaalde procedures tot onverwacht uitstel leiden.' Dat staat in de brief van de Stuurgroep Europese Steunprogramma's Limburg aan de voorzitter.

Ten tweede : de bouwaanvraag voor het bewuste dierenpark is ingediend bij de administratie. Ik wil nadrukkelijk stellen dat de gemeente voorstellen ter compensatie van de ontbossing bij die aanvraag had gevoegd. Dit voorstel van het college van burgemeester en schepenen van 27 september 1999 is voor advies voorgelegd aan de afdeling Bos en Groen, sectie Limburg, van Aminor. Op 8 oktober 1999 antwoordde deze afdeling dat, bij gebrek aan de vereiste uitvoeringsbesluiten, een evaluatie van het voorstel niet mogelijk is. Er kon dus geen gunstig advies worden afgeleverd.

Belangrijk in dit dossier is evenwel dat het hele project in aanmerking komt voor een aanzienlijke EFRO-toelage. Daartoe moest in 1999 een vergunning worden uitgereikt en de aannemer worden aangewezen. Dat waren voorwaarden die de Limburgse stuurgroep had opgelegd. Zo niet zou de toelage van maximum 55 miljoen frank vervallen. Op grond van de problematiek van compenserende bebossing dreigde de betoelaging te vervallen. In november 1999 is na overleg besloten om de beslissing in beraad te houden om dat te vermijden.

Er werd naar een oplossing gezocht om toch te kunnen voldoen aan de voorwaarden die vereist waren om de EFRO-toelage te krijgen. Daarover is overlegd met Arohm. Als men het dossier zou

blokkeren omdat niet zou voldaan zijn aan de uitvoeringsbesluiten die op dat ogenblik nog niet waren verschenen, zou een eis tot schadeloosstelling niet denkbeeldig zijn. Op grond daarvan is een voorwaardelijke vergunning afgeleverd, waarin, naast diverse andere voorwaarden die werden gesteld door de afdeling Natuur van Aminor, in de eerste plaats voorwaarden in verband met compenserende bebossing zijn opgenomen.

Ik kan de heer Schuermans overigens geruststellen : een van de ingediende klachten is een bezwaar van Natuurbeschermingsactie Limburg. Een andere klacht komt van Agalev en is ondertekend door zeven personen.

In de vergunning is uitdrukkelijk verwezen naar het advies van Bos en Groen, waarin staat : 'mits voorafgaandelijk aan de werken voorzien wordt in een compenserende bebossing volgens artikel 90 bis van het Bosdecreet en de bijbehorende uitvoeringsbesluiten'. Met betrekking tot het advies van Natuur van 6 december 1999, dat onder bepaalde voorwaarden gunstig was, worden een hele reeks maatregelen opgesomd die vrij concreet zijn. Ze zijn opgenomen in de bouwvergunning. Ik som er enkele op : 'de opzet van een wetenschappelijk monitoringprogramma naar de effecten van verdroging en eutrofiëring door het opstellen van een uitgebreid pijlbuizennetwerk' ; 'frequente bemonstering en de interpretatie van de resultaten door een eco-hydroloog zijn vereist' ; 'concrete invulling van de voorgestelde engagementen door de gemeente die gelijke tred houden met de uitvoering van het project.' De voorwaarden van Natuur zijn in de bouwvergunning als bindende voorwaarden opgenomen.

De voorwaardelijke vergunning is afgeleverd op 9 december 1999, met andere woorden, nog voor de uitvoeringsbesluiten op het bosdecreet van kracht waren. Die uitvoeringsbesluiten zijn bekrachtigd door de Vlaamse regering en gepubliceerd op 11 december. Zo is voldaan aan de voorwaarden om de EFRO-toelage te bekomen en aan de strikte voorwaarden van het bosdecreet.

Over de realisatie van de voorwaarden die de gemachtigd ambtenaar heeft opgelegd, hebben we deze voormiddag met hem contact opgenomen. Hij heeft me gezegd dat er onderhandelingen gaande zijn tussen de initiatiefnemers enerzijds en de afdeling Bos en Groen anderzijds. Verder zegt hij dat de uit te voeren werken waarvoor een vergunning is bekomen, volgens hem nog niet zijn opgestart. Zijns inziens wordt er gewacht op het resultaat van de onderhandelingen over het compensatievoorstel

Van Mechelen

dat in functie van de ontbossing werd ingediend. Op voorwaarde dat er aan de bindende voorwaarden van de bouwvergunning wordt voldaan, dringen er zich dus geen maatregelen op om de vergunning te schorsen. De bepalingen van het bosdecreet zijn correct toegepast bij de afgifte van de bouwvergunning met opschortende voorwaarden.

De heer Coens vraagt hoe Arohm optreedt tegen de ontbossing. Zoals u weet, vragen we voor iedere bouwaanvraag het advies van de afdeling Bos en Groen. We hebben vastgesteld dat dit soms leidt tot een andere interpretatie van het besluit van de Vlaamse regering tot vaststelling van nadere regels inzake compensatie van ontbossing en ontheffing van het verbod tot ontbossing. Daarom heb ik met de directeur-generaal van Arohm de zaak besproken. Op dit ogenblik werken we aan een brief aan de minister van Leefmilieu. We willen via overleg een eensluidende interpretatie van het besluit uitwerken en aan de verschillende administraties bezorgen. Minister Dua en ikzelf hebben de bedoeling een soort van omzendbrief over de exacte interpretatie van het besluit, door ons beiden ondertekend, op te stellen.

Een van de problemen is de grootte van het terrein waarop compenserende maatregelen moeten worden getroffen. Een ander probleem is de eigendomsoverdracht van een terrein dat is gelegen in een woonzone maar waarop een bos staat. In dat geval vraagt Bos en Groen soms voorafgaandelijk een compensatie. De logica zelf zegt dat compensatie gevraagd moet worden op het ogenblik dat de eigenaar een bouwvergunning aanvraagt.

Er is dus duidelijkheid gewenst, en mevrouw Dua en ikzelf zullen onze verantwoordelijkheid opnemen. Ik wens me hier nu niet uit te spreken over problemen tijdens de overgangperiode. Uitspraken daarover zouden immers juridische gevolgen kunnen hebben. Het staat u vrij om daarover een schriftelijke vraag te stellen. Ik zal dan de administratie vragen daarop een juridisch verantwoord antwoord te geven, zodat de rechten van de Vlaamse Gemeenschap maximaal worden gevrijwaard.

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Uw laatste antwoord is in ieder geval een duidelijk antwoord op de derde vraag. Een dergelijke omzendbrief dient snel te vertrekken.

Wat het eerste deel met betrekking tot de concrete dossiers betreft, kunnen de voorwaarden om voor EFRO-steun in aanmerking te komen, geen juridische voorwaarde vormen voor de toekenning of aflevering van een bouwvergunning.

Ik heb de indruk dat Ahrom wel de intentie had om het bosdecreet na te leven, maar dat verleent aan die bouwvergunning nog geen juridische kracht. Die juridische kracht kan men enkel bekomen als het decreet wordt nageleefd, dus als de afdeling Bos en Groen een duidelijk gunstig advies verleent. Dit advies kan gunstig zijn omdat in compenserende maatregelen wordt voorzien, maar het komt niet aan Arohm of aan de gemeente toe te bepalen waar die compenserende maatregelen zullen moeten plaatsvinden.

Ik betwijfel derhalve de juridische interpretatie die de minister aan deze bouwvergunning geeft.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Dat is niet mijn interpretatie, maar die van de administratie Ruimtelijke Ordening.

Ik herhaal nogmaals, ik citeer 'mits voorafgaandelijk aan de werken voorzien wordt in een compenserende bebossing volgens artikel 90bis van het bosdecreet en de bij horende uitvoeringsbesluiten'. Mocht men vandaag beginnen aan de werken zonder het akkoord van de afdeling Bos en Groen, dan denk ik dat men alle recht heeft om de bouwvergunning bij de Raad van State te betwisten. Vol doet men wel aan deze voorwaarden, dan meent mijn administratie dat aan alle voorwaarden is voldaan. Vecht men dit dan aan, dan is het enkel de Raad van State die haar wijsheid kan laten spreken en over de conformiteit ervan kan beslissen. Mijn ervaring zegt mij dat dienaangaande de grootst mogelijke voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd.

Ik ga wel akkoord met u als zegt dat de EFRO-steun geen juridisch element mag vormen bij het al dan niet afleveren van een bouwvergunning. Het is evenwel de impasse rond de toepassing van artikel 90bis die geleid heeft tot enorme moeilijkheden op het terrein. De briefwisseling die ik daaromtrent in 1999 heb ontvangen, is tot een torenhoge stapel uitgegroeid. Er werd daarbij zelfs herhaaldelijk met schadeclaims bedreigd, maar gelukkig is het zover nooit gekomen.

Van Mechelen

Het project zelf ken ik niet. Vraag mij dus niet of het een goed of een slecht, een verantwoord of niet-verantwoord project is. U zegt dat u het toeristisch nut van het project niet inzielt. U mag echter niet uit het oog verliezen dat er naast EFRO ook een bijdrage van 56,1 miljoen frank was vanwege Toerisme Vlaanderen. Zonder bouwvergunning en zonder tijdige aanbesteding in 1999 waren beide betoelagingen vervallen, en zou het project niet zijn doorgegaan, wat de ene liever had zien gebeuren dan de andere. Ik zal daar echter geen uitspraak over doen.

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Het a posteriori verlenen van advies vind ik toch iets heel merkwaardigs.

De voorzitter : De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : Het gaat over een democratische, ja zelfs unanieme beslissing. Ten behoeve van de commissie zal ik het gemeenteraadsverslag van 28 januari aan de commissievoorzitter bezorgen waaruit blijkt dat de Agalev-fractie dit mede onderschreven heeft. (*Rumoer*)

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Carl Decaluwe tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de werkwijze inzake aanbestedingen van de NV Aquafin

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Decaluwe tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de werkwijze inzake aanbestedingen van de NV Aquafin.

De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, sta me toe ter introductie van mijn concrete vragen de procedure toe te lichten om in aanmerking te komen voor de toewijzing van een aanbesteding van de NV Aquafin.

Tussen aankondiging en toewijzing zijn er zes stappen. De eerste stap is de publicatie van het totale

aan te besteden pakket – voorontwerp, ontwerp, begeleiding, gunning en leiding van de rioleringsprojecten – in het Bulletin der Aanbestedingen. Een tweede stap is de aankondiging van de onderhandelingsprocedure aan de bouwkundige diensten. De derde stap is de mogelijkheid tot indiening van de kandidaturen voor de door de mogelijke gegadigden als interessant beschouwde aangekondigde rioleringsprojecten, waarbij de vereiste attesten en de gevraagde inlichtingen bij Aquafin kunnen worden ingediend.

De vierde stap – en mijn interpellatie heeft vooral op deze betrekking – is de selectie door Aquafin van drie studie bureaus per aangekondigd project. Deze drie bureaus worden er dan per aangetekend schrijven van op de hoogte gesteld dat hun kandidatuur in aanmerking wordt genomen voor deelname aan de onderhandelingsprocedure. Zij worden vervolgens schriftelijk uitgenodigd tot het indienen van een offerte op basis van de bijgevoegde type-overeenkomst. De enige parameters op grond waarvan die studie bureaus zich onderling kunnen onderscheiden, zijn enerzijds de tariefklasse 1 of 2 en anderzijds de lengte van de uitvoeringstermijn.

De vijfde stap is de vergelijking door Aquafin van de ingezonden offertes van de geselecteerde studie bureaus. Vermits het een onderhandelingsprocedure betreft, zou men er kunnen van uitgaan dat er effectief wordt onderhandeld, maar dat blijkt volgens mijn informatie bij Aquafin niet het geval te zijn. Meestal blijkt het niet eens tot een onderhandeling te komen en de niet in aanmerking genomen studie bureaus worden door Aquafin zelfs niet schriftelijk op de hoogte gesteld van de motivering die tot die uitsluiting heeft geleid. De zesde en laatste stap is de bekendmaking, door Aquafin, van de uiteindelijk geselecteerden in het Bulletin der Aanbestedingen.

Om in aanmerking te komen voor de toewijzing van een aanbesteding door Aquafin dient de indener de zagezegd gunstigste offerte te hebben. Praktisch gesproken dient men daarbij steeds te kiezen voor het laagste ereloon, dus voor klasse 1, los van de moeilijkheidsgraad van de opdracht.

Bovendien dient men in principe ook steeds de kortste uitvoeringstermijn op te geven, ook al kan men op basis van de voorafgaande informatie van Aquafin geen inschatting maken van de moeilijkheidsgraad, de ingewikkeldheid en de vermoedelijke benodigde tijd voor het uitvoeren van de opdracht. Naast een listing van de opdracht geeft Aquafin enkel nog de volgende gegevens vrij : het dossiernummer van Aquafin, de gemeente, de titel

Decaluwe

van de projectstudie en de vermoedelijke, door Aquafin opgestelde raming.

Om opdrachten van hydronautstudies tot een goed einde te brengen, verplichtte Aquafin de studiebureaus te investeren in hard- en software die enkel voor Aquafin-opdrachten kan worden gebruikt. De meeste studiebureaus investeerden ettelijke miljoenen voor dat doel en worden regelmatig geconfronteerd met nieuwe programma's of upgrades, dure opleidingsprogramma's en hoge onderhouds- en licentiekosten. Het is dan ook verwonderlijk dat sommige studiebureaus massaal veel opdrachten toegewezen krijgen, terwijl andere studiebureaus, ondanks de selectie tot de laatste drie per project, om niet schriftelijk bekendgemaakte redenen quasi systematisch uit de boot vallen of slechts één of twee opdrachten toegewezen krijgen.

Het valt verder op dat Aquafin een reeks opdrachten verleent aan haar eigen studiebureau Aquafin Inhouse Design, wat in feite neerkomt op een ongelijke strijd ten opzichte van de andere privé-studiebureaus. Aquafin heeft zich bovendien ook kunnen verrijken met de beste kennis, verworven uit het indienen van vroegere projecten door andere privé-studiebureaus. Dit zou misschien als oneerlijke concurrentie kunnen worden beschouwd, maar dat laat ik even in het midden.

Ik heb me laten vertellen dat Aalst de enige stad is die ook meedingt. Dit werd me door verschillende bronnen bevestigd. De technische dienst van de stad Aalst zou dus constant meedingen in deze dossiers van Aquafin. Ik vind dat nogal merkwaardig, want inzake financiën en personeel zit een overheidsinstelling in vergelijking met een privé-instelling qua statuut hoe dan ook voordeliger.

Aquafin geeft niet veel gegevens vrij inzake de moeilijkheidsgraad, maar als het gaat om de eigen stad weet de technische dienst wel perfect waar de moeilijkheden liggen. Een privé-bureau moet dit opvragen of eventueel zelf opmeten. Er is daar dus automatisch een serieus concurrentieverschil. Er wordt vaak ook gezegd dat de privé-studiebureaus geen algemeen rioleringsplan hebben, maar toch dingt de technische dienst van de stad Aalst systematisch en regelmatig met succes mee. De vraag is of dit correct is. Zelfs als het een correcte interpretatie van de wetgeving is, vraag ik me af of dit deontologisch wel verantwoord is.

Bij de vaststelling in verband met de gegunde opdrachten heb ik me gebaseerd op het Bulletin van

de Aanbestedingen van 19 november 1999. Van de 440 offertes die werden ingediend door de studie-bureaus die tot de laatste drie geselecteerden per project behoorden, valt op dat alle opdrachten worden toevertrouwd aan een beperkt aantal studie-bureaus. Verschillende van die studie-bureaus behoren dan nog altijd tot dezelfde groep. Bepaalde studie-bureaus behoren blijkbaar tot allianties. Men kan zich daar echt wel vragen bij stellen. Sommige studiegroepen konden tot achttien opdrachten binnenhalen en andere studie-bureaus geen enkele, hoewel ze tot de laatste drie behoorden.

Iedereen zit in tariefklasse 1. Automatisch is de uitvoeringstermijn het enige criterium dat de studie-bureaus onderling kan scheiden. Dat is natuurlijk allemaal relatief, want men kan de uitvoeringstermijn bewust bijzonder scherp stellen, terwijl men weet dat die niet haalbaar is. Achteraf kan men desnoods via meerwaarde een gedeeltelijke verrekening doen. In de sociale huisvesting gebeurde dit jarenlang. De vraag is of dit ook hier gebeurt. Ik weet het niet, maar het is toch vreemd dat men bij een objectieve analyse systematisch een aantal studie-bureaus ziet terugkeren, terwijl men andere studie-bureaus nooit ziet terugkeren.

Mevrouw de minister, ik heb de volgende opmerkingen en vragen. Ten eerste, ik heb vastgesteld dat er ook in Oost-Vlaanderen tegen een bepaald studie-bureau een gerechtelijk onderzoek bezig of reeds afgelopen is. Ik heb daar echter geen bijkomende informatie over. Het gaat over een studie-bureau uit Haaltert. Is het waar dat er een klacht werd ingediend bij de gerechtelijke instanties omdat een van de studie-bureaus, die heel wat opdrachten van Aquafin kreeg toegewezen, voor kennis had? Dat bureau had een aantal documenten gekregen waardoor het een betere offerte kon indienen dan de andere bureaus. Dit gerucht heb ik in ieder geval gehoord. Er zou effectief een onderzoek zijn of geweest zijn. Van het uiteindelijke resultaat ben ik echter niet op de hoogte.

Ten tweede, stellen de gerechtelijke instanties momenteel een onderzoek in bij zowel het betrokken studie-bureau als bij Aquafin zelf? Ten derde, wat zijn de resultaten van dat onderzoek? Ten vierde, wat zijn de mogelijke sancties indien de normale regels van de concurrentie door het betrokken studie-bureau werden overtreden? Ten vijfde, wordt er in sommige gevallen echt onderhandeld door Aquafin? Volgens de beperkte steekproef die ik heb gedaan, wordt er blijkbaar niet onderhandeld. Ten zesde, kent Aquafin de opdrachten steeds toe aan de studie-bureaus met tegelijkertijd het laagste ereloon-tarief en de kortste uitvoeringstermijn?

Decaluwe

Ten zevende, wat zijn de redenen waarom Aquafin aan sommige studiebureaus met dezelfde technische mogelijkheden als andere studiebureaus meer dan tien opdrachten toekent en aan andere geen enkele opdracht toekent, ondanks het feit dat die studiebureaus telkens bij de laatste drie zijn? We stellen vast dat de studiebureaus die de opdrachten constant krijgen, de geweigerde studiebureaus in onderaanneming vragen. Ik vind dat allemaal zeer vreemd. Ten achtste, dient Aquafin wettelijk gezien geen echte motivering te geven waarom een opdracht aan een bepaald studiebureau niet wordt toegewezen, veeleer dan zich te beperken tot de laconieke mededeling dat de inschrijving voor de projecten en/of de gebieden in bijlage niet werden aanvaard?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, dit is een zeer concrete interpellatie. Ik heb gevraagd tot wie ik mij diende te richten om mijn antwoord voor te bereiden. Ik heb dat eerst gevraagd aan de VMM. Die heeft me gedeeld dat ze niet tussenkomen bij de toewijzing. Ik kom dan terecht bij de bijzonder gevlmachtigde van het Vlaams Gewest bij Aquafin. Hij heeft hieromtrent de volgende antwoorden verstrekt. Daarna zal ik nog een aantal conclusies trekken voor de toekomst.

Volgens de bijzonder gevlmachtigde is er bij de opvolger van het Hoog Comité van Toezicht een anonieme klacht ingediend over de toewijzing van de studieopdrachten door de NV Aquafin. De motivering van deze klacht had niks te maken met het al of niet verkrijgen van vertrouwelijke documenten. We hebben geprobeerd na te gaan waarover het precies ging. Ik heb daarover echter verder geen informatie meer gekregen.

Zoals hierboven werd vermeld werd deze anonieme klacht behandeld door de gerechtelijke instanties. De NV Aquafin heeft tweemaal volledige inzage gegeven in alle documenten dienaangaande. We hebben nog een beetje verder gezocht, en uiteindelijk blijkt dat het onderzoek, na inzage in de methode van toewijzing van studiebureaus, werd geseponneerd. Dat is een belangrijk punt. De gerechtelijke instanties vonden dat de toewijzing van de studie aan de studiebureaus op objectieve wijze gebeurde, namelijk op basis van een evaluatieranking en op basis van de criteria timing, capaciteit en kwaliteit.

Het dossier werd geseponneerd in december 1999 nadat door de directie van Aquafin volledige inzage werd gegeven aan de gerechtelijke instanties. Ook het Rekenhof heeft de rekeningen voor het jaar 1998 van Aquafin gecontroleerd tussen september en december 1999. Naar aanleiding van deze controle hebben ze de toewijzing aan studiebureaus en de toewijzingscriteria opgevraagd. Ze hebben daarover aan de bijzonder gevlmachtigde geen opmerkingen geformuleerd.

Nu volgt een meer algemene uitleg over de manier van werken. De studiebureaus die voor de NV Aquafin werken, worden jaarlijks geëvalueerd volgens een gecertificeerde kwaliteitsprocedure, namelijk ISO 9001. Indien de normale regels van de concurrentie zouden zijn geschonden – wat zeker niet is bewezen of aangetoond –, dan zal daarmee in de evaluaties rekening worden gehouden, los van eventuele gerechtelijke sancties. Men engageert zich dus om bij de evaluatie van die verschillende studiebureaus na te gaan of alles wel goed is verlopen. De NV Aquafin volgt strikt de wetgeving op de overheidsopdrachten bij de toewijzing van de studiebureaus. In hun onderhandelingsprocedure betekent dit dan ook dat er vooral wordt onderhandeld over de termijn, aangezien de prijs al op het laagste niveau is gebracht.

Op uw vraag over de laagste ereloonarieven en de kortste uitvoeringstermijn kan ik bevestigend antwoorden, op voorwaarde dat het studiebureau ook voldoet aan de andere criteria, zoals kwaliteitsscores en kennis van het terrein. Tevens wordt steeds de kortste uitvoeringstermijn gekoppeld aan het technisch haalbare.

De NV Aquafin volgt strikt de wetgeving op de overheidsopdrachten waarbij ook de normen inzake de relatieve scores, terreinkennis en andere selectiecriteria strikt worden toegepast. U stelt dat bepaalde studiebureaus tien opdrachten krijgen en andere niets. Omdat men niet weet om welke verschillen het gaat, kan ik daar niet verder op ingaan. We moeten natuurlijk nagaan of alles correct is gebeurd. We mogen ons echter niet blindstaren op het feit dat een beperkt aantal studiebureaus in die materie zijn gespecialiseerd. Het is normaal dat hierdoor niet veel bureaus in aanmerking komen.

Artikel 80, paragraaf 2 van het KB van 8 januari 1996 stelt dat bij de onderhandelingsprocedure met bekendmaking bij de aanvang van de procedure in de zin van artikel 17, paragraaf 3 van de wet, de aanbestedende overheid binnen een termijn van 15 dagen na ontvangst van het schriftelijk verzoek, de motieven van de niet-selectie van de inschrijver of

Dua

de motieven van de niet-regelmatigheid van zijn inschrijving meedeelt. Bovendien moeten de inschrijvers van wie de offerte niet werd uitgekozen, van dit feit op de hoogte worden gebracht. Dit betekent dat telkens een inschrijver hierom schriftelijk verzoekt, de NV Aquafin ook de motieven waarom de inschrijver niet in aanmerking kwam zal meedelen. Dit gebeurt echter niet als een en ander in strijd zou zijn met het algemeen belang, indien dit schade zouden kunnen toebrengen aan de rechtmatige commerciële belangen van bepaalde openbare of particuliere ondernemingen of indien de eerlijke mededinging tussen de dienstverleners erdoor zou kunnen worden aangetast. Iemand die uitleg vraagt, krijgt die dus ook binnen de door de wet vastgelegde perken.

De bijzonder gevolmachtigde heeft wel gezegd dat Aquafin een werkgroep heeft opgericht om te onderzoeken hoe de marktwerking en de concurrentie ten opzichte van de studie bureaus kan worden verbeterd. De gevolmachtigde heeft dus toch enige bedenkingen. Het is belangrijk dat hij dit engagement heeft genomen. De resultaten van de werkgroep zullen een invloed hebben op de besprekingen met Aquafin over de werkwijze.

U had ook een opmerking over het eigen studie bureau. Ik vind dat ook geen zuivere zaak, maar wettelijk zal een en ander wel in orde zijn.

Het probleem heeft te maken met de constructie van de Vlaamse Milieuholding die in concurrentie treedt met de privé-sector. De regering heeft zich in dat verband geëngageerd daar iets aan te doen. Dit is trouwens geen alleenstaand geval. Bij de bodemsanering is er een dochterbedrijf van de Vlaamse Milieuholding dat concurreert met bodemsaneringsfirma's. Dat mag, maar er moet wel duidelijkheid over bestaan. We moeten ervoor zorgen dat een instantie die wordt gesubsidieerd door de overheid, niet op het terrein komt van de privé-sector. De zaken moeten op dat vlak scherper worden afgelijnd, en dat zal ook gebeuren.

U had ook een opmerking over de technische dienst van de stad Aalst. Ik was daar niet van op de hoogte. Ik ben bereid na te gaan of dit op grote schaal gebeurt. Ik vermoed dat de burgemeester geen onrechtmatige dingen doet.

De voorzitter : De stad Aalst heeft al decennialang een eigen ontwerp bureau. Ze doet meestal zelf de wegeniswerken. Deze dienst beschikt, net zoals de andere bureaus, over de nodige knowhow.

Minister Vera Dua : We zullen met Aquafin een grondig debat voeren over de werking en over hoe de milieuholding in de toekomst moet werken. We moeten daarbij ook nagaan wat de rol is van regeringscommissarissen of bijzonder gevolmachtigden in deze organisaties. Men moet die vertegenwoordigers meer responsabiliseren zodat niet enkel een boekhoudkundige controle wordt gedaan. Ze moeten het beleid veel meer sturen. Ook dat moet in het debat worden behandeld.

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mevrouw de minister, ik blijf toch ietwat op mijn honger zitten. U zegt terecht dat we een deel van de gegevens moeten verzamelen bij degene waarover we vragen stellen. Ik heb ook enige ervaring in het bestuur van parastatalen. Als gevolmachtigde of bestuurder is het onmogelijk om alle aanbestedingen tot in de puntjes op te volgen.

Minister Vera Dua : Ik ben wel van de bijzonder gevolmachtigde afhankelijk, en ik verwijt hem niets. Ik stel enkel vast dat hij mijn enig informatie kanaal is.

De heer Carl Decaluwe : Een andere zaak is dat men een analyse maakt terwijl men tegelijkertijd zegt dat men een werkgroep zal oprichten om bepaalde zaken aan te passen. Het gaat hier opnieuw om een interne werkgroep. Ik ben ervan overtuigd dat indien men een expliciete opdracht over de aanbestedingen zou geven aan het Rekenhof, de zaken anders zouden worden aangepakt. Men zou dan meer doen dan enkel nagaan of de cijfers en de begroting kloppen.

McKinsey heeft hierover reeds een rapport gemaakt. Aquafin heeft naar aanleiding daarvan bijsturingen gedaan. Om de parlementaire controle mogelijk te maken, is het noodzakelijk dat bij die opdracht ook externen worden betrokken.

Naar aanleiding van deze interpellatie hebben studie bureaus, Aquafin, enzovoort naar mijn secretariaat gebeld om te weten welke vragen ik zou stellen. Ik heb de indruk dat er enige commotie in de sector is ontstaan. We moeten ervoor zorgen dat alles loopt zoals het hoort.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : In veel studie bureaus zijn er mensen die zich misdeeld voelen omdat ze naast een opdracht grijpen. Ik wens de zaken dan ook te relativeren. Een aantal feiten wijzen erop dat be-

Dua

paalde onderzoeken zijn gebeurd en dat die ook zijn afgesloten. We moeten ons niet te veel op sleeptouw laten nemen door individuele bureaus die op één of andere manier denken dat ze niet hebben gekregen waar ze recht op hadden. Dat neemt niet weg dat het een goede zaak is dat er enige beroering is ontstaan.

De voorzitter : Tengevolge van de opmerkingen die werden gemaakt tijdens eerdere discussies over Aquafin voert de gemachtigde controller namens het parlement de controle- en doorlichtingsopdrachten uit. In die eerste periode werd hij nog betaald door Aquafin. Nu werkt hij onafhankelijk. We zullen moeten nagaan of dat wel genoeg is.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Johan Malcorps tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de naleving door Vlaanderen van de Europese richtlijn stedelijk afvalwater

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Malcorps tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de naleving door Vlaanderen van de Europese richtlijn stedelijk afvalwater.

De heer Coens heeft een interpellatieverzoek ingediend over hetzelfde onderwerp, maar dat is iets te laat binnengekomen om het nog als interpellatie te kunnen agenderen. Ik stel voor dat de heer Malcorps eerst zijn interpellatie houdt en dat de heer Coens hierop aansluit.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, Europees commissaris Margot Wallström heeft België en meer bepaald het Vlaams Gewest zwaar op de vingers getikt omdat we er niet in slagen het afvalwater van agglomeraties groter dan 10.000 inwoners voldoende van nutriënten te zuiveren.

In het Vlaams Parlement zijn in de loop van 1998 en 1999 geregeld vragen gesteld over deze nutriëntenverwijdering. Die vragen zijn niet enkel door de Agalev-fractie gesteld, maar ook door de voorzitter van deze commissie, de heer Timmermans, die in

zijn vraag van 9 maart 1999 de vinger op de wonde heeft gelegd. Dit toont aan dat deze commissie zich toen al van dit probleem bewust was.

Zelf heb ik de versoepeling van Vlarem II op diverse punten fel aangeklaagd. Ik heb toen onder meer gewezen op het ontoelaatbare uitstel tot augustus 2002 van de nutriëntenzuivering voor de door Aquafin uitgebate RWZI's. In het begin van 1999 voldeden slechts 5 van de 61 grotere RWZI's aan de stikstofnorm en 26 van de 61 aan de fosfor-norm. Aan de voorwaarden inzake nutriëntenverwijdering had men al eind 1998 moeten voldoen. De in Vlarem II opgenomen timing mikte expliciet op 31 december 1998. Men heeft Europa bij de melding van het goedgekeurde Vlarem II-bis op de hoogte gebracht van de als kwetsbaar aangewezen gebieden. De redenering dat men hierna nog zeven jaar tijd had, lijkt nu wel een post-factumredenering.

Voormalig minister Kelchtermans was zich maar al te bewust van deze vertraging, want in feite gebeurde dit al jaren met voorbedachten rade. Aquafin liet zich bij elke stap door de VMM en door de minister indekken. Al van bij de overname van de zuiveringsstations door Aquafin zijn zogenaamde exoneraties of afwijkingen van de milieunormen vastgesteld. De beslissing om het renovatieprogramma voor oudere RWZI's over tien jaar te spreiden is in feite al in 1994 genomen. Het feit dat men daardoor de in Vlarem II voorziene timing niet zou halen, is reeds op 19 december 1995 gemeld en aanvaard. Aquafin sprak toen al van een uitstel tot 2001. Dit uitstel is uiteindelijk nog verlengd tot augustus 2002. Dit alles staat overigens zwart op wit te lezen in het antwoord van voormalig minister Kelchtermans van 11 juni 1999 op een schriftelijke vraag van de heer Timmermans.

Bij de VMM trok men ook actief de kaart van de planning en uitbouw van nieuwe RWZI's, in plaats van de bestaande installaties op punt te stellen. Ik heb me laten vertellen dat de VMM zelfs nu nog weigerachtig staat tegenover een wijzing van deze planing.

In de loop van 1996 en 1997 is op het kabinet-Kelchtermans in nauwe samenspraak met Aquafin, de VMM en zelfs Aminor aan oplossingen terzake gesleuteld. Daar is het idee gegroeid om een beroep te doen op artikel 5.3.1.3, paragraaf 4 van Vlarem II, dat stelt dat er ook kan worden gewerkt door percentages van vermindering ten opzichte van de influentbelasting in de aparte milieuvergunningen voor de RWZI's in te schrijven. Men wou tijdelijk van de concentratienorm afwijken en met een per-

Malcorps

centagenorm werken. In deze manier van werken was overigens ook in de Europese richtlijn als mogelijkheid voorzien.

Uiteindelijk is op 1 december 1998 voor een zeggend meer structurele aanpak gekozen. Het was immers makkelijker om de stikstofnorm in Vlarem II zelf aan te passen en in de tijd op te schuiven. Dit was buiten de Europese waard gerekend. De Europese Commissaris heeft deze manipulatie naar de prullenmand verwezen. De afwijking werd als blijk van goede wil ten overstaan van de Europese Commissie opnieuw geschrapt, met als gevolg dat de bewuste RZWI's opnieuw in formele overtreding waren. Een nieuwe tijdelijke kunstgreep drong zich op.

De overeenkomst tussen Aquafin en het Vlaams Gewest voorziet in boeteclausules voor het geval Aquafin zich niet aan de opgelegde verplichtingen zou houden. Aquafin gebruikt die clausules om te stellen dat hun onderneming ondanks een gegarandeerd dividend toch risicovol blijft. Ik citeer even de vroegere milieuminister: 'De boetebepalingen worden niet toegepast omdat de NV Aquafin in het verleden het probleem heeft gesignaleerd en overeenkomstig de bepaling van de overeenkomst voorstellen heeft gedaan om de problematiek aan te pakken.' Dit was natuurlijk een eigenaardige interpretatie. Moest Aquafin effectief resultaten boeken of volstond het opperen van constructieve voorstellen?

Agalev en de VLD hebben altijd gesteld dat de overeenkomst met Aquafin eigenlijk geen echte resultaatsverbintenis inhoudt. We denken dan in eerste instantie aan het collecteren en zuiveren van afvalwater over heel Vlaanderen. De huidige planning voorziet in een zuiveringsgraad van 73 percent tegen 2002. In Nederland heeft men ondertussen al de 96 percent bereikt.

Het is de vraag of de overeenkomst ook inhoudt dat de nutriëntenverwijdering een vrijblijvende aangelegenheid is. Dit zou, gezien de dwingende bepalingen waarin is voorzien in de Europese richtlijn stedelijk afvalwater, toch maar sterk zijn. Als dit niet waar is, is Aquafin manifest in gebreke gebleven en gaat het om contractbreuk. In dat geval moet de Vlaamse overheid nieuwe krijtlijnen trekken. Als dit wel waar is, dragen de vorige minister en zijn raadgevers een loodzware verantwoordelijkheid. De objectieven van de overeenkomst zijn hoe dan ook niet gehaald. Een bijsturing van de overeenkomst dringt zich bijgevolg op.

De minister wil nu het contract met Aquafin herzien en een volwaardige resultaatsverbintenis inbouwen. Aquafin zal haar inspanningen inzake nutriëntenverwijdering op waterzuiveringsinstallaties voor afvalwater van stedelijke gebieden moeten opdrijven. Het ritme van een extra investering van 1 miljard frank voor de aanpassing van verouderde zuiveringsstations bovenop de investeringspot van 6 miljard frank voor nieuwe RWZI's volstaat niet. Aquafin heeft het zelf regelmatig over een minimum van 3 miljard frank extra.

De vraag is of Aquafin binnen de bestaande overeenkomst kan worden gedwongen om de objectieven van de Europese richtlijn zo snel mogelijk te realiseren. Dit mag tenslotte ook niet ten koste gaan van andere investeringsinspanningen, bijvoorbeeld in meer landelijke gebieden. De minister heeft laten uitschijnen dat dit wel het geval zou kunnen zijn en dat er om die reden in de toekomst in meer middelen moet worden voorzien.

Dit zou echter betekenen dat Aquafin over de hele lijn gelijk krijgt en voor het jarenlange talmen wordt beloond. Mijns inziens zou het logischer zijn om de investeringen in peperdure, grootschalige projecten in meer landelijke gebieden tijdelijk te bevriezen. Dit moratorium moet niet langer dan een jaar duren, en dit zou ons de tijd geven om enige reflectietijd in te bouwen.

Dit is misschien het ideale moment om de lopende investeringsprogramma's van Aquafin voor die meer landelijke gebieden in vraag te stellen en om alternatieven te overwegen die meer uitgaan van preventie en van kleinschaliger zuivering en wellicht ook minder geld kosten. Ook de rol van de gemeenten in de kleinschalige zuivering kan in dit licht opnieuw worden bekeken. De hamvraag bij dit alles is echter of men bij het openbreken van het contract met Aquafin niet meer mogelijkheden moet inbouwen om tot vrije aanbestedingen voor diverse investeringsprojecten te komen. Dit zou op zich al een ernstige kostenvermindering kunnen teweegbrengen. Uiteindelijk gaat het hier momenteel om een feitelijk monopolie.

Ook het intern rapport van de VMM eist onze aandacht op. Dit rapport stelt onomwonden dat de helft van de nieuwe of gerenoveerde RWZI's in Vlaanderen niet werkt omdat het afvalwater teveel wordt verdund. Maar liefst 21 van de 27 installaties lijden aan een abnormale verdunning van het afvalwater. Dit betekent dat er meer nitraten en nitrieten de installatie verlaten in zuiveringsstations als die van Aalst, Aalbeke of Kermt. Ik heb vorig

Malcorps

jaar nog op het voorbeeld van de nieuwe RWZI te Geraardsbergen geweest.

Met de realisatie in heel Vlaanderen van grote, gemengde riolen hebben we eigenlijk een zware hypothek gelegd, niet enkel op de toekomst van onze waterzuivering, maar ook op ons beleid inzake waterbeheersing. Dit is in december vorig jaar nog gebleken in het debat over de overstromingen. Het is slechts een schrale troost dat Aquafin sinds kort ook voor een gescheiden collectering opteert. We zullen immers nog lang met de gemengde riolen en collectoren uit het verleden opgescheept zitten. De kosten van onze waterzuivering zullen bijgevolg de pan blijven uitrijzen.

Een nieuw gegeven, ten slotte, is de recente vraag van Aquafin aan de minister om de ruimtelijke vergunningsprocedures te versnellen door de bouw van de RWZI's van algemeen belang te verklaren. Die strategie is lange tijd ook voor GSM-masten gevolgd. Het is de bedoeling van Aquafin om op deze manier het gevreesde openbare onderzoek en de confrontatie met blijkbaar al even gevreesde buurtbewoners te vermijden.

Ik zal de minister van Ruimtelijke Ordening hier zeker nog over ondervragen, maar in feite getuigt deze vraag in de eerste plaats van een verregaand misprijzen bij Aquafin voor burgers, verenigingen en zelfs gemeenten die hun eigen ideeën over waterzuivering hebben en gebruik willen maken van hun recht op bezwaar. We hebben in deze commissie tijdens de vorige zittingsperiode lang gediscussieerd over Merchtem en het verzet van de inwoners tegen een grootschalige centralistische inplanting van een RWZI. Het getuigt van arrogantie dat Aquafin, op het moment dat ze flagrant in gebreke wordt gesteld, met zo een voorstel voor de dag komt.

De vraag van Aquafin om een oplossing te vinden voor het zuiveringsslib wil ik genuanceerder bekijken. Zolang bedrijven blijven lozen in riolen die bestemd zijn voor huishoudelijk afvalwater zal de kwaliteit van het slib problematisch blijven. Op termijn echter kan wellicht worden gewerkt aan een verdergaand afkoppelingsbeleid en een selectie van het slib, zodat een deel kan worden verwerkt naar analogie met het slib dat afkomstig is van de voedingsindustrie. Dat neemt echter niet weg dat er ook fundamentele vragen over moeten worden gesteld. De groeiende hoeveelheid RWZI-slib heeft ook te maken met de grootschalige aanpak

van collecteren en zuiveren. In een aanpak op een aangepaste schaal zal er veel minder slib zijn.

Als het uitstel tot augustus 2002 voor het halen van de stikstofverwijderingsnorm uit artikel 5.3.1.3 paragraaf 2 wordt geschrapt, in welke overgangsmaatregel wordt dan voorzien? Als er wordt gewerkt met een percentagenorm, zoals bepaald in de vierde paragraaf van hetzelfde artikel, bent u er dan zeker van dat Europa daarmee zal instemmen? Wat zijn dan de gevolgen voor de milieukwaliteit?

Bent u van oordeel dat Aquafin haar contractuele verbintenissen voldoende is nagekomen? Kunnen de boetebepalingen worden ingeroepen? Is een herziening van de overeenkomst afdwingbaar? Hebt u al zicht op wat een volwaardige resultaatverbintenis zou inhouden?

Bent u er voorstander van om nog meer middelen naar Aquafin over te hevelen? Is dit niet het moment om het investeringsbeleid van Aquafin, zeker in landelijke gebieden, opnieuw te evalueren en een reflectieperiode in te bouwen? Moeten er geen alternatieven worden overwogen die uitgaan van preventie en kleinschaliger zuivering, en die wellicht ook minder geld kosten? Moet de rol die de gemeenten kunnen spelen in kleinschalige zuivering in dit licht niet worden herbekeken? Is een toegang tot de markt voor bepaalde investeringen – en niet alleen voor de exploitatie van stations, zoals de vorige minister ooit voorstelde – niet wenselijk, om zo mogelijk de prijs voor de belastingbetaler fors te drukken?

Is het in het kader van de hierboven geschetste ontwikkelingen nog verdedigbaar dat Aquafin wordt vrijgesteld van het betalen van waterheffing voor de lozingen door de RWZI's? Bent u van plan deze vrijstelling te herzien om te kunnen streven naar een echt resultaatgericht beleid?

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, de heer Malcorps heeft al uitvoerig geschetst wat de aanleiding is tot de bezorgdheid en het tumult. Ik deel zijn bezorgdheid. Waterzuivering is zeer belangrijk en beslaat een dermate groot deel van het budget van het Vlaams Gewest dat een kritische houding noodzakelijk is. Systemen en constructies moeten constant kritisch worden geëvalueerd. Oplossingen uit het verleden zijn niet noodzakelijk ook in het heden of in de toekomst nog bruikbaar.

Coens

Als er iets misloopt, wat nu wel duidelijk wordt, dan gaat het om een probleem van verschillende instanties en van de coördinatie tussen die instanties. In die zin sluiten mijn vragen aan bij die van de heer Malcorps. Terwijl hij echter specifiek naar Aquafin wijst, meen ik dat we het probleem in een ruimer kader moeten plaatsen, en dat we rekening moeten houden met de historiek van het waterzuiveringsbeleid. We komen van heel ver, en we moeten ook rekening houden met de Belgische context.

Wie is in dit geheel verantwoordelijk waarvoor, en wie coördineert wat ? Deze vraag beantwoorden kan al een belangrijke aanzet zijn tot een oplossing. Een belangrijk aspect van het waterzuiveringsdossier is een precies beeld te krijgen van de taakverdeling tussen de betrokken diensten.

Wat is de rol van de VMM, en wat is die van Aquafin ? Er is hier een verwevenheid tussen uitvoerder en bedenker. Wie tegelijkertijd moet bedenken en uitvoeren, komt in een conflictzone. Wie stelt de programmering op ? Wie stelt de criteria op inzake de keuze tussen kleinschalige en grootschalige zuivering ? Wie neemt daarover beslissingen ? Als dat niet duidelijk is, hoe denkt u daar dan duidelijkheid over te verkrijgen en ervoor te zorgen dat de afbakening op het terrein wordt gerespecteerd ?

Een even belangrijke vraag gaat over de coördinatie van het beleid inzake waterzuivering. Een belangrijk deel van de achterstand zou volgens de kranten te maken hebben met een achterstand in het verlenen van stedenbouwkundige vergunningen. De lage zuiveringsgraad is, volgens de artikelen, dan weer gedeeltelijk te verklaren door de zeer onvolledige aansluiting van gemeentelijke rioleringsop de collectoren. Dat is gedeeltelijk een gemeentelijke verantwoordelijkheid. De scheiding van regenwater en afvalwater ligt evenmin binnen de bevoegdheid van Aquafin. Wie moet er nu coördinerend optreden tussen de gemeenten, Stedenbouw, en Aquafin ? Hoe denkt u daar een antwoord op te bieden ?

De heer Malcorps had het over het stilleggen van de lopende waterzuiveringsprojecten in landelijke gebieden. Kunnen de gevolgen daarvan worden ingeschat ? Wat is daarvan het effect op de toestand van het water en op het milieu ? Wat zijn de alternatieven ? Vele projecten bevinden zich in een aanvangsfase. Wat is daarvan de stand van zaken ? Welke hinder kan het stilleggen ervan veroorzaken ?

Mevrouw de minister, u hebt ook aangekondigd dat er een objectieve kosten- en batenganalyse zou worden uitgevoerd over de afbakening van gebieden die aansluiten op grote collectoren, en zones voor kleinschalige RWZI's. Dat is van belang om problemen in de toekomst te vermijden. Wie zal deze studies uitvoeren ? Op basis van welke criteria werden dergelijke beslissingen door de VMM tot nog toe genomen ?

In de studie van 1997 die werd uitgevoerd door Coopers en Lybrand, werden een aantal zaken over Aquafin uit de doeken gedaan. Is deze studie nog actueel, of moet ze worden bijgesteld ? Bestaan er andere gegevens over de kosteneffectiviteit van de Vlaamse waterzuivering in vergelijking met de ons omringende landen ? Zijn er ondertussen nieuwe gegevens ? Welke besluiten kunnen we hieruit trekken ?

Op welke wijze wilt u tot een vlottere samenwerking komen tussen de verschillende overheidsdiensten, tot efficiënter controlemechanismen en tot een betere aansluiting van de gemeentelijke rioleringsop de waterzuiveringsstations ?

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, de gemeentebesturen ondersteunen en subsidiëren steeds meer de inspanningen voor de aanleg van gescheiden rioleringsstelsels. Deze maatregel zal wel niet volstaan om het probleem op te lossen, maar het is een begin.

Het is me niet duidelijk waar u precies voorstander van bent. Bent u voor de aanleg van grote, maar ook kleine, plaatselijke waterzuiveringsstations, of kiest u voor alternatieven die worden voorgesteld door natuurverenigingen, zoals door aanplanting van riet langs de oevers, wat een zuiverende functie zou hebben ?

Voor ons is het duidelijk dat een degelijke doorlichting van Aquafin hoognodig is, niet alleen in dit maar ook in andere dossiers. Ik hoop dat dit door dit parlement kan gebeuren. Wanneer zal dat gebeuren ?

De voorzitter : De heer Van Looy heeft het woord.

De heer Jef Van Looy : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, eind 1998 kwam het VMM-rapport in het nieuws, waarin werd gewezen op een sterke vervuiling van onze oppervlaktewateren met

Van Looy

nitraten. In dat rapport werd heel sterk naar de landbouw gewezen. Nadien werd allerlei beweerd over overstorten en lozing van ongezuiverd stedelijk afvalwater van stations die wel organisch stikstof en ammoniakstikstof omzetten in nitraatstikstof, maar het nitraat niet verwijderen.

Daarvan was in het rapport echter niets terug te vinden. Met betrekking tot de nitraatrichtlijn gebruikt de Europese Commissie momenteel dat rapport om naar de landbouw te wijzen. Het is een rapport van de Vlaamse overheid. Hoe moeten we dat rapport nu beschouwen in relatie tot het stedelijk afvalwater? Moeten we dat rapport in vraag stellen? Moet het bijgewerkt worden, of is de vervuiling door de landbouwsector dan toch niet zo groot?

De voorbije weken is nogal wat gediscussieerd over mestverwerking. Een van de problemen daarbij is dat volgens het regeerakkoord de lozing van de dunne fractie moet voldoen aan de strengste normen van waterzuivering. Het is prachtig strenge normen op te leggen, maar men respecteert ze zelf niet. Is dat geen zaak van twee maten en twee gewichten?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, een aantal vragen van de heer Coens kan ik hier niet beantwoorden, omdat ik vooraf niet wist dat hij ze zou stellen. Mijnheer Coens, misschien kan daarop later worden teruggekomen.

Het is belangrijk vooraf de context te schetsen van de Europese richtlijn voor stedelijk afvalwater. Er wordt gevraagd hoe ver we staan met nadruk op de drie verplichtingen. De eerste verplichting is de realisatie van een openbaar rioleringsnet. Dat laatste moet eerst gebeuren in de grote agglomeraties. Als het om water in kwetsbare gebieden gaat moet het vlugger gebeuren. Dat laatste moest zijn gebeurd in 1998. De tweede verplichting is de oprichting van rioolwaterzuiveringsstations voor de grote agglomeraties. Ook dat moet eerst gebeuren in de grote agglomeraties, en als het om water in kwetsbare gebieden gaat, moet het vlugger gebeuren. Voor water in kwetsbare gebieden is de bijkomende verplichting opgelegd om een derdetrapszuivering te organiseren. Voor de andere gebieden is enkel een secundaire zuivering vereist. De derde

verplichting is de aanwijzing van de kwetsbare gebieden.

De omzetting van deze richtlijn is gebeurd in de oorspronkelijke titel II van Vlarem die in 1992 door de Vlaamse regering is goedgekeurd. Daarbij zijn als kwetsbaar gebied een aantal oppervlaktewateren aangeduid, en niet Vlaanderen in zijn geheel. Die beslissing is vernietigd. Uiteindelijk zijn alle Vlaamse wateren sinds 1995 kwetsbaar gebied. Het is belangrijk te weten dat de Europese richtlijn niet enkel betrekking heeft op de derdetrapszuivering voor de verwijdering van stikstof en fosfor, maar in de allereerste plaats op de uitbouw van de openbare riolering en de bouw van rioolwaterzuiveringsstations.

Ondertussen heeft Europa ons een ingebrekestelling overgemaakt. Op 4 februari 2000 is een gemotiveerd antwoord aan de Europese Commissie bezorgd. De tekst is op juridisch vlak voorbereid door de VMM. Daarin staat een rapportering van de programmatie – iets wat altijd verplicht is. Verder is er een eerder zwak argument opgenomen dat we toch moesten vermelden : we zullen eind juni een geactualiseerd programma indienen. Daarover zal nu worden gepraat. Daarin staat ook een algemene toelichting over het beleid inzake de zuivering van stedelijk afvalwater en een overzicht van alle remmende factoren die in Vlaanderen een rol hebben gespeeld.

We komen van ver, er is een stuk van de weg afgelegd, maar we zijn nog altijd niet in orde met de richtlijn. Ondertussen heeft de Vlaamse regering beslist om één bepaling van Vlarem te schrappen. Ook de heer Malcorps heeft het daarover gehad. Nu zijn we volgens de letter van de wet in orde wat Vlarem betreft, al betekent dat niet dat we in de praktijk in orde zijn. Ondertussen is aan de VMM de opdracht gegeven om tegen eind mei een ontwerp van investeringsprogramma 2000-2005 uit te werken. Dat investeringsprogramma moet ons in staat stellen om beter tegemoet te komen aan de eisen en de opmerkingen van de Europese Commissie.

De Vlaamse regering heeft de kwetsbare gebieden in eerste instantie in 1992 gedefinieerd. Op 1 augustus 1995 is die lijst uitgebreid tot alle oppervlaktewateren van het Vlaams Gewest. Die beslissing is verwoord in het besluit van 1 juni 1995 met daarin de door de Vlaamse regering goedgekeurde nieuwe titel II van Vlarem. Daarbij werd ervan uitgegaan dat deze laattijdige definiëring evenveel uitstel opleverde om te voldoen aan de richtlijn. Men

Dua

ging ervan uit dat men pas zeven jaar na die nieuwe definiëring in orde moest zijn. Europa aanvaardt dat niet.

Nu die bepaling in Vlarem is geschrapt zullen we in eerste instantie moeten teruggrijpen naar het opnemen van overgangsbepalingen in de milieuvergunningen. Daarbij zullen we rekening moeten houden met de haalbaarheid van de stikstofnorm, in functie van de nodige investeringen. Uiteraard zal dat gebeuren voor die RWZI's waarvoor de overheid oordeelt dat dit gerechtvaardigd is. Voor deze beoordeling zal worden uitgegaan van de saneringsdossiers die Aquafin in uitvoering van de bestaande Vlarem-bepalingen heeft ingediend. Ik ben gebonden aan verbintenissen van de vorige minister. Het optreden van de vorige regering heeft bepaalde rechten doen ontstaan. Omwille van behoorlijk bestuur moet daarmee rekening worden gehouden. Ik kan niet doen alsof er niets is gebeurd en tabula rasa maken. We moeten een juridisch aanvaardbare overgangsooplossing uitwerken. Tijdens de onderhandelingen met Aquafin kunnen we dan nagaan hoe het verder moet.

Er is gevraagd in hoeverre Aquafin haar contractueel vastgelegde verbintenissen is nagekomen, en of de bepalingen in verband met boetes kunnen worden ingeroepen. Ik denk dat niet. We moeten het contract respecteren. Er is zeer veel geïnvesteerd in waterzuivering. Het Vlaams Gewest is in 1989 gestart met de versnelde realisatie van de RWZI's, in het kader van MINA-1. Het jaarlijkse investeringsbudget van 1 miljard frank werd opgetrokken tot 6 miljard frank of meer. Ondertussen is ook het RIO-project gelanceerd, met het oog op de versnelde uitbouw van de gemeentelijke rioleringsstelsels. Het totale investeringsritme bedraagt ondertussen 12 miljard frank per jaar. Dat is zo ongeveer het maximum dat kan worden gerealiseerd, gezien de aannemerscapaciteit in Vlaanderen.

Dat geld is ondertussen geïnvesteerd. Er zijn resultaten, al kan men over de efficiëntie van bepaalde investeringen vragen stellen. Het draait allemaal om de programmering : wie bepaalt wat er gebeurt ? De programmering van de uitbouw van de noodzakelijke collectoren, zuiveringsstations en rioleringen gebeurt niet door Aquafin. De uitwerking van de investeringsprogramma's gebeuren in overeenstemming met de wet op de bescherming van de oppervlaktewaters tegen verontreiniging door de VMM. In toepassing van artikel 32 septies van dezelfde wet moet Aquafin de uitvoering van deze investeringsprogramma's op zich nemen.

Een randvraag die men daarbij kan stellen, is wie in de praktijk die investeringsprogramma's opmaakt. Dat is wat u ook suggereert. Het gaat om zo een technische materie dat er een synergie is tussen de uitvoerder en degene die de plannen moet maken. Dit is misschien wel logisch, maar we moeten er toch eens bij stilstaan of dit in de toekomst nog wel kan.

De heer Johan Malcorps : Dat betekent wel dat Aquafin geen fouten kan maken, want alles wordt ingedekt door de Vlaamse Milieumaatschappij. Dat betekent dat Aquafin risicoloos opereert.

Minister Vera Dua : We zijn al een tijdje bezig met na te gaan wat we in het waterlandschap kunnen doen. Mij valt daarbij op dat de verschillende actoren op het terrein de zwarte piet naar mekaar toeschuiven. Waar zit de knoop ? De drie belangrijkste actoren in de waterzuivering zijn de VMM, Aquafin en de gemeenten. De mensen van Aquafin zeggen geen schuld te treffen, want zij maken de programmatie niet. De randfactoren zijn bovendien niet altijd maximaal in orde, en remmen af. Men moet ervoor zorgen dat dit in de toekomst wordt vermeden. Ik heb hierover met Aquafin al een zeer hartig gesprek gehad. Als ik resultaatverbintenissen wil, zeggen zij dat ze de hefboomen in handen moeten hebben. Ik geef hen geen gelijk omdat ze te veel vrij spel hebben, maar het is ook zo dat ze niet alle hefboomen in handen hebben.

We zullen dit nu bekijken aan de hand van concrete voorbeelden van waterzuiveringsstations. Er werd een gebouwd in de regio van Ninove, dat niet naar behoren functioneert. Dit heeft miljarden gekost. Aan de hand van dat dossier zullen we met alle partners rond de tafel zitten en nagaan wie een fout heeft gemaakt. Aquafin voert uit wat werd geprogrammeerd. Als de gemeente op voorhand niet echt wordt ingeschakeld en er ligt geen riolering, dan kan het station niet werken. Er doen zich in de waterzuivering Kafkaïaanse toestanden voor. We moeten nagaan hoe we elke partner hierbij kunnen betrekken, zodat een programma de verhoopte resultaten kan opleveren. We moeten vermijden dat de schuld wordt doorgeschoven, zodat niemand op zijn verantwoordelijkheden kan worden gewezen. Het vormt een uitdaging om de verantwoordelijkheden van elke partner contractueel vast te leggen, zodat iedereen die ook opneemt.

De vraag werd gesteld wie bepaalt waar kleinschalige en waar grootschalige waterzuiveringsstations komen. Dit moeten we op het terrein veel logischer bekijken, en we moeten de richting uitgaan van

Dua

kleinschalige zuivering. Waar dit kan, moet dit gebeuren.

De heer Bruno Tobback : Ik wil even herinneren aan mijn betoog naar aanleiding van de begroting, waarin ik heb gepleit voor het hernemen van de benadering van rioleringszones A, B en C. Men zou die oefening eens opnieuw moeten maken in plaats van te blijven voortborduren op de AWP's en meestal ook nog eens op de TRP's. Dit zou voorkomen dat men op rationeel weinig aangewezen plaatsen investeert in grootschalige infrastructuur, zoals nu gebeurt. U hebt toen gezegd dat u dit zou bekijken.

Minister Vera Dua : We zijn er mee bezig.

De voorzitter : Het probleem is dat we nu in een driehoeksverhouding zitten. De gemeenten hadden vroeger een totaal rioleringsplan. Daarop maakte de VMM de AWP-zoneringen. Nu maakt Aquafin daar bovenop hydronautstudies. In theorie moet de VMM de programmering doen, maar Aquafin geeft opdracht om hydronautstudies te maken en de dimensioneringen na te kijken.

De heer Jef Van Looy : De gemeenten moeten de opdracht geven om de hydronautstudie te maken. Dat is de enige manier om eruit te geraken.

De voorzitter : Het is onduidelijk wie uiteindelijk nog verantwoordelijk is voor wat. De beslissing valt namens iedereen in een werkvergadering.

De heer Jef Van Looy : In mijn gemeente zien we dat na de hydronautstudie het vroegere TRP op niets lijkt. Het zit vol fouten. Het is een theoretisch plan, de werkelijkheid ziet er helemaal anders uit.

Ik begrijp de opmerking van de heer Tobback niet. Het A-, B-, en C-statuut bestaat toch nog ? Mijn gemeente is ingedeeld in die zones.

De heer Bruno Tobback : Het heeft weinig effect gehad en de meeste van de C-zones zijn niet afgebakend. Het gevolg daarvan – dat de gemeente verantwoordelijk blijft voor een groot stuk van de waterzuivering – wordt dan ook niet toegepast. Ook in de C-zones wordt vandaag geïnvesteerd in grootschalige infrastructuur, wat niet de bedoeling is.

De voorzitter : De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy : Ik denk dat resultaatverbintenissen een goede zaak zijn, maar welke garantie heeft men dan dat dit efficiënt is ? Wat loopt er verkeerd ? Men kan iemand responsabiliseren, maar dat garandeert nog niet dat de doelmatigheid wordt verhoogd. Aquafin of de VMM doen niet bewust dingen verkeerd.

Minister Vera Dua : Een resultaatverbintenis betekent voor mij dat men binnen een bepaalde termijn een bepaalde zuivering haalt, zowel qua kwaliteit als kwantiteit, en dat daarbij de overheidsmiddelen op de meest efficiënte manier worden besteed.

De heer Jef Van Looy : Daarstraks werd het dossier van Merchtem aangehaald. Daar hebben we al zoveel uren tijd in gestopt, en we zijn telkens tot de conclusie gekomen dat een kleinschalig station daar niet kan werken.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Er werd gevraagd wat er zal gebeuren met de verschuiving van middelen, de bijkomende middelen en de reflectieperiode. We hebben geantwoord aan de Europese Commissie dat we het rollend investeringsprogramma voor de bovengemeentelijke zuiveringsinfrastructuur zullen centraal stellen in het geactualiseerd programma. We kunnen niet anders. We moesten aantonen dat we die richting uitgaan.

Om maximaal tegemoet te komen aan de opmerkingen van de Europese Commissie werden bij de voorbereiding van het antwoord in de eerste plaats de volgende punten onderzocht. Er is een verschuiving van projecten om in gebieden met grote agglomeraties vlugger te komen tot resultaten. Men is bezig na te gaan of men niets kan doen aan de afbakening van de agglomeraties. Men onderzoekt bij de afbakening van de agglomeraties in welke men via kleinschalige waterzuivering betere resultaten kan halen.

Vervolgens is er het verkorten van de uitvoerings-termijnen voor het saneren van bestaande waterzuiveringsinstallaties. Momenteel zijn er 65 RW-ZI's in agglomeraties met meer dan 10.000 inwoners equivalent, waarvan er 28 voldoen aan de nutriëntverwijdering. Er is dus nog een belangrijke opgave. Men zal nagaan in hoever men de sanerings-termijn kan verkorten.

Men wil bepaalde projecten deblokken, bijvoorbeeld waar er MER-procedures of gewestplanwijzigingen zijn. Ruimtelijke ordening is ook dikwijls

Dua

een probleem, wat misschien te wijten is aan de onvoorzichtigheid waarmee men bepaalde projecten plant. Men zal de haalbaarheid onderzoeken van de projecten, onder voorbehoud van uitvoering van de gemeentelijke riolering. Het probleem is dat men stappen wil zetten, maar dat als de gemeente niet meewil, men vastzit.

Het investeringsprogramma zal worden opgesplitst in verschillende deelprogramma's. Uitbouw van de collectering en zuivering zal een deelprogramma zijn. Er is de problematiek van het slib, dat ook zeer actueel wordt. Er is het deelprogramma hemelwateropvang, -afvoer en -behandeling. Ook dat is zeer belangrijk. Dan is er nog het deelprogramma renovatiewerken en onderhoud, dat moet worden versneld. Ten slotte zijn er een aantal te formuleren programma's. Daarbij zal voor mij de kleinschalige waterzuivering en het opnieuw bekijken van de actuele dimensionering zeer belangrijk zijn.

U had ook nog een concrete vraag over de vrijstelling van de afvalwaterheffing. Dit werd waarschijnlijk in een vorige commissievergadering al besproken naar aanleiding van opmerkingen van het Rekenhof. Tot vandaag was er een vrijstelling omdat men ervan uitging dat het hier een vestzak-broekzakoperatie betrof. De heffingen die werden betaald door NV Aquafin, zouden immers automatisch worden doorverrekend naar het Vlaams Gewest. Het opheffen van deze vrijstellingen zou dan ook een negatief budgettair effect voor het gewest opleveren, aangezien bovenop de door verrekende heffing nog 6 percent BTW zou moeten worden betaald.

In het kader van de nieuwe beleidsopties zoals die worden verwoord in de beleidsnota, wordt nagegaan of het aangewezen is de RWZI's als heffingsplichtige oppervlaktewaterlozers te beschouwen. Hierdoor zou een bijkomende financiële prikkel worden gegeven om de efficiëntie van de openbare RWZI's te verbeteren. Eerst moeten er echter een aantal technische problemen worden opgelost. Zo is er de moeilijkheid om representatieve monsters te nemen van de lozingen van RWZI's. Afhankelijk van het weer kan de effluentbelasting immers zeer sterk variëren. Dit heeft te maken met het feit dat er nog geen optimale werking is.

Zoals in het milieubeleidsplan staat beschreven, moet er in ieder geval een sturend vergunningenbeleid voor RWZI's worden ontwikkeld. Het opleggen van een selectieve heffing op de lozingen die niet voldoen aan de vergunningsnorm, is mo-

menteel om juridische redenen niet aangewezen. Overtredingen van de milieuvergunningen moeten via de geëigende juridische wegen worden bestraft. Heffingen kunnen dienen om binnen de juridische minima een optimaal milieuresultaat te stimuleren. Dit is essentieel. We moeten ervoor zorgen dat die RWZI's zo snel mogelijk beantwoorden aan de officiële normen. De RWZI's die nu niet in orde zijn, zijn dus in overtreding met de geldende normen.

Ik heb al een aantal zaken gezegd in verband met de bedoelingen op relatief korte termijn. Ik heb me al geëngageerd om tegen eind mei een discussietekst over de waterzuivering aan de commissie voor te leggen. Op dat moment kunnen we dan uitgebreid ingaan op een aantal opmerkingen die hier werden geformuleerd. Heel belangrijk is dat er in de toekomst een afstemming gebeurt van de taken van alle partners. Zolang dit niet gebeurt, zullen we in de problemen blijven komen.

Mijnheer Van Looy, u hebt een totaal andere problematiek aangesneden. Ik wil daar wel kort op antwoorden. Het is evident dat er zeer veel reactie komt van het landbouwmilieu naar aanleiding van de Europese uitspraken over het zuiveren van huishoudelijk afvalwater. U weet dat we een meetnet hebben opgestart met punten die samen met de landbouworganisaties werden vastgelegd. Van die punten ligt onbetwistbaar vast dat ze worden beïnvloed door de landbouw. Voorlopig heb ik nog geen echte resultaten, maar men heeft mij wel al het volgende verteld. De waterkwaliteit is niet verbeterd, en op bepaalde punten zijn er zowel gunstige als zeer slechte resultaten. Die zullen worden gebruikt om te illustreren dat men tot een verbetering kan komen als men op een andere manier bemest. Vermoedelijk is het de bedoeling dat de VMM een apart rapport maakt over die meetpunten die specifiek over de landbouw gaan. Volgens mij is die hele discussie echter niet relevant. We weten hoeveel mestoverschot er is. We weten hoeveel de Vlaamse bodem kan dragen. We weten ongeveer hoeveel er weggaat. We weten dus dat er problemen zijn.

Voor alle duidelijkheid wil ik nog het volgende zeggen over de lozingsnormen in de mestverwerking. Geen enkele nieuwe RWZI beantwoordt niet aan de normen. Het probleem is dus dat de oude installaties moeten worden gerenoveerd. Dat is zeker geen gemakkelijke opgave. Het is dus nogal demagogisch om te zeggen dat de mestverwerking niet van de normen mag afwijken en RWZI's wel, omdat mestverwerking een nieuwe technologie is. *(Opmerking van de heer Jef Van Looy)*

Dua

Neen, ik zeg dat alle nieuw gebouwde installaties in overeenstemming moeten zijn met de norm. De oude installaties moeten worden gerenoveerd om tot die norm te komen. *(Opmerking van de heer Jef Van Looy)*

Natuurlijk, dat is een van de grote problemen. Ik vind het dus nogal demagogisch om een nieuw te bouwen mestverwerkingsinstallatie te vergelijken met oude installaties die nog moet worden gerenoveerd.

De heer Jef Van Looy : Mijn vraag is of alle nieuwe installaties van Aquafin voldoen.

Minister Vera Dua : Voor zover ik weet, is dat het geval.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mevrouw de minister, u hebt het niet met zoveel woorden gezegd, maar uit uw antwoord leid ik het volgende af. We hebben momenteel binnen de huidige overeenkomst geen verhaal tegen Aquafin. Wat Europa vraagt, en wat dus de taakstelling van Aquafin zou moeten zijn, is op dit moment dus niet afdwingbaar. Elke stap van Aquafin werd indertijd afgedekt door de VMM. Er werd zelfs onderhandeld met de milieu-inspectie. Daarom hebben we nu niets in de pap te brokken.

Minister Vera Dua : Mijnheer Malcorps, mede op basis van de opmerkingen van Europa kunnen we nu wel rond de tafel gaan zitten om die programmatie aan te passen. Ik denk echter dat we nu niet op een strikt normatieve manier met die Europese opmerkingen naar Aquafin kunnen gaan. Men had immers die programmatie, en Vlarem voorzag in een afwijking. Er werd dus wel een bepaalde logica gevolgd.

De heer Johan Malcorps : Dit gebeurde toch met voorbedachten rade ? Men wist al lang dat men de doelstellingen niet zou halen. Men speculeerde dat Europa die redenering over de zeven jaar wel zou volgen. Zoals bleek, was dat nogal riskant.

U hebt terecht gesteld dat de aandacht nu wordt toegespitst op de stedelijke agglomeraties. Daarmee hebt u echter nog niet geantwoord op de volgende vraag. Binnen het huidige pakket komt er een verschuiving. Welke gevolgen heeft dit voor de meer landelijke gebieden ? Er zijn een aantal peperdure investeringen in grootschalige collectoren

en zuiveringsstations. Men moet dat toch eens bekijken.

Minister Vera Dua : Deze opmerking is terecht. We wachten nu op de nieuwe programmatie. Die zal gebeuren door de VMM, wellicht in samenspraak met Aquafin. We zullen proberen om daar sturend in op te treden. Ik zou het heel erg vinden niets meer te kunnen doen op het vlak van kleinschalige waterzuivering als gevolg van de sterke druk vanuit Europa. Dat is niet de bedoeling. We kunnen dit eventueel inpassen door het schrappen van een aantal plannen. Ik heb natuurlijk daarnet al gezegd dat Europa niet alleen zegt dat we niet voldoen aan de normen ; Europa zegt ook dat we in onze grote agglomeraties moeten zuiveren.

De heer Johan Malcorps : Europa zegt natuurlijk niet dat we dat moeten doen door het massaal storten van beton.

Minister Vera Dua : Neen, in die zin zal het dan ook worden herbekeken.

De heer Johan Malcorps : Ik heb nog twee korte vragen over de ruimtelijke vergunningsprocedures. Aquafin blijft in gebreke. Ze zijn dan misschien wel niet alleen verantwoordelijk, maar toch vind ik het sterk dat ze er nu op aan durven te dringen om het bouwen van RWZI's projecten van algemeen belang te noemen. Op die manier kunnen ze immers een openbaar onderzoek vermijden. Dat is toch wel sterk, als men weet dat er grote discussies zijn over de inplanting van een aantal grootschalige investeringen. Ik ben altijd bereid om te bekijken welke procedures kunnen worden vereenvoudigd. Ik ben echter niet bereid om burgers en verenigingen die terecht protesteren tegen een al te grootschalige aanpak, de pas af te snijden.

Ik heb nog een laatste vraag over de waterheffingen. Ik volg toch wel enigszins de milieubeweging, die het volgende zegt. Aangezien men geen resultaten haalt, moet men die waterheffing in eerste instantie als regulerende heffing gebruiken, en veel minder als financieringsheffing. Als men het als regulerende heffing bekijkt, zijn er genoeg argumenten vóór een toepassing op de lozingen door RWZI's.

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : De essentiële opdracht is de duidelijke taakverdeling tussen de bedenker en de uitvoerder, met de nodige aandacht voor de vraag of de bedenker voldoende sterk staat tegenover de uitvoerder. De minister heeft gezegd dat

Coens

de VMM inderdaad de opdracht heeft te kijken naar de afbakening van de gebieden die kunnen worden aangesloten, met aandacht voor de grootschaligheid versus de kleinschaligheid. Ik neem aan dat zij de specifieke opdracht heeft gegeven om een efficiënte afbakening te maken rekening houdend met het ecologische én het economische standpunt.

Verwacht men dat de VMM daar sterk genoeg voor is? In uw antwoord zei u dat de VMM zou samenkomen met Aquafin om de programmatie te bekijken. De vraag is echter hoe de afbakening van de zones gebeurt. Gebeurt dit volgens objectieve criteria, los van de uitvoerder en met voldoende deskundigheid?

Minister Vera Dua : Ik ga ervan uit dat mijn administratie onafhankelijk werkt. De vraag is veeleer of er voldoende mankracht beschikbaar is. Elke dienst zegt natuurlijk dat hij onderbemand is. Ik wil me daar niet over uitspreken. Momenteel is men bezig met het herwerken van de programmatie. Als de plannen op tafel liggen, zal duidelijk worden in hoeverre de VMM in staat is om ze op eigen krachten bij te sturen.

De heer Joachim Coens : De programmatie valt eigenlijk al onder de uitvoering, terwijl de gebieden nog moeten worden afgebakend. Wat gebeurt er inmiddels met een aantal projecten in landelijk gebied? De zaak moet eerst worden geëvalueerd, vooraleer ze wordt herbekeken.

Minister Vera Dua : Over de algemene plannen bestaat nog discussie.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Ik heb nog geen antwoord gekregen op mijn vraag welke technieken u verkiest.

Minister Vera Dua : Het gaat niet over de ene of de andere techniek. De grote vraag is waar welke technieken worden gebruikt. Bepaalde projecten heeft men een beetje grootschalig opgevat. Anderzijds zal men – om het met een boutade te zeggen – Antwerpen niet zuiveren met een kleinschalige waterzuivering. Dat is evident. Daarvoor moeten grote RWZI's worden ingezet.

We moeten echter proberen kleinschalige initiatieven door te voeren waar mogelijk. Het kan dan

gaan over een kleinschalig gemeenschaps- of een individueel initiatief. Binnenkort starten we een campagne voor individuele waterzuivering. Er zijn tal van alleenstaande woningen die via een individuele zuivering hun water effectief kunnen zuiveren. De ruimtelijke ordening in ons land is van die aard dat we vaak voor individuele zuivering zullen moeten opteren.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Hoever staat het met het onderzoek van Aquafin? Er zou een debat komen over wat Aquafin doet en de manier waarop dat gebeurt.

Minister Vera Dua : Eind mei komt er een algemene discussienota over Aquafin. De voorzitter zal in dat verband nog een aantal voorstellen doen.

De voorzitter : Hoewel we een gezond vertrouwen of wantrouwen hebben in de minister, stel ik toch voor om de zaak van nabij te volgen. Dit is ook tijdens de vorige legislatuur gebeurd. Ik stel voor om naar aanleiding van de Europese richtlijn over het afvalwater, de VMM te horen. Dan kunnen we haar ondervragen over een aantal pijnpunten inzake verantwoordelijkheid en bevoegdheden. Daarna kunnen we Aquafin uitnodigen en die pijnpunten opnieuw te berde brengen. Zo kunnen eventueel verschillende visies met elkaar worden geconfronteerd. Vervolgens kan de minister in mei haar aangepast schema voorleggen aan deze commissie. Op dat moment moeten die hoorzittingen vanzelfsprekend zijn afgerond, zodat we met de nodige kennis van zaken de nota van de minister kunnen bespreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de berekening van de afvalwaterheffing door de Vlaamse Milieumaatschappij

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Decaluwe tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de berekening van de afvalwaterheffing door de Vlaamse Milieumaatschappij.

De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Er zijn heel wat huishoudens die zowel beschikken over een aansluiting op het leidingwater als over een eigen waterwinning. Naargelang de problematiek is voorzien in verschillende berekeningen voor de heffing. De drinkwatermaatschappij deelt mee aan de VMM hoeveel kubieke meter leidingwater ze bijvoorbeeld in 1998 heeft aangerekend. Op basis daarvan berekent de VMM de heffing. Wie niet is aangesloten op een waterleiding maar wel beschikt over een eigen waterwinning, moet dit melden aan de VMM. Bij een combinatie van beide, wordt nog een andere specifieke berekening gemaakt.

Gedurende de laatste jaren hebben tal van mensen een verkeerd berekende aanslag ontvangen. Ze dienden daartegen bezwaar in, dat telkenmale ontvankelijk werd verklaard. Er werd al meermaals aan de administratie van de VMM gevraagd de oorzaak van deze jaarlijks terugkerende verkeerde berekening van aanslag aan te pakken. Volgens de administratie moet men het bezwaar echter elk jaar opnieuw indienen. Ik heb daar schriftelijke bewijzen van.

Veel mensen vragen zich dan ook af hoe lang dit nog zal duren. Blijkbaar is het onvoldoende bezwaar in te dienen en melding te maken van de eigen waterwinning, zoals in de folder van de VMM wordt gevraagd. Ook bij de dienst Inlichtingen op een 0800-nummer antwoordt men dat men deze problematiek niet kan verhelpen.

Ik heb dan ook vier concrete vragen voor de minister. Bent u op de hoogte van de aangekaarte problematiek? Welke stappen kunt u als minister ondernemen om dit te verhelpen? Welke stappen zult u effectief zetten? Kunnen mensen rekenen op een tegemoetkoming in de kosten en ongemakken?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Volgens de wet van 1971 zijn alle personen die beschikken over een eigen waterwinning, verplicht de VMM daarvan in kennis te stellen. Indien ze daar geen gebruik meer van maken, moeten ze dat ook melden. De VMM heeft vastgesteld dat deze wettelijke bepalingen zelden spontaan worden opgevolgd door de Vlaamse inwoners.

Om deze wet te kunnen toepassen, heeft de VMM vanaf het heffingsjaar 1997 een bestand samengesteld van mogelijke eigen waterwinners, en dit op basis van enerzijds het rijksregister en anderzijds

op basis van de aansluitingen van de woningen op het drinkwaternet. Zo kan men nagaan wie potentieel over een eigen waterwinning beschikt. Om de juiste heffing te berekenen, moet de VMM weten of de heffingsplichtige al dan niet beschikt over een eigen waterwinning, dan wel over een eigen waterwinning naast een aansluiting op het openbaar drinkwaternet, dan wel of hij enkel is aangesloten op het openbaar drinkwaternet.

Het is zeer moeilijk om deze gegevens te verzamelen omdat men nalaat spontaan de gegevens mee te delen. Op basis van de ingediende bezwaren, heeft de VMM een databank van de gemengde waterverbruikers opgebouwd, waarin de nodige gegevens voor de milieuheffing voorkomen. Vanaf het heffingsjaar 2000 zal deze databank worden gekoppeld aan de gegevens van de drinkwatermaatschappijen, waardoor het aantal foutieve aanslagen in belangrijke mate zou moeten dalen. De klantvriendelijkheid ten aanzien van de heffingsplichtige zou hierdoor in dezelfde mate moeten stijgen.

Het indienen van een bezwaarschrift gebeurt via een eenvoudige brief aan de VMM. De kostprijs hiervan heeft men bewust zeer beperkt gehouden. Indien de indiener uitstel van betaling vraagt na het behandelen van een bezwaar, dan wordt daar steeds op ingegaan.

Al wat met waterverbruik en met waterheffing te maken heeft zou uiteindelijk een samengevoegd pakket moeten kunnen worden. Dit zal in de praktijk niet zo eenvoudig zijn, maar zou wel enkele problemen oplossen. Men zou heel wat dubbel werk vermijden en er zou bovendien een soort problemenrapportering ontstaan.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Joachim Coens tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de afvalmelding van bedrijven

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Coens tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de afvalmelding van bedrijven.

De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, het gaat hier niet om onbekende problemen. Bedrijven zijn, conform de vigerende regelgeving, verplicht om de jaarlijks geproduceerde afvalstoffen bij de OVAM te melden. De OVAM stuurt sommige bedrijven hiervoor een meldingsformulier. Andere bedrijven krijgen dan weer niets.

De meldingen van de kleine bedrijven zijn dermate onvolledig, dat het op basis van de toegezonden meldingen onmogelijk is om voor de verschillende sectoren een juist beeld van de hoeveelheid geproduceerd afval te krijgen. Het verwerken van al die meldingen betekent voor de overheid wel een enorme inspanning. Men krijgt niet alle formulieren terug en niet alle teruggezonden formulieren zijn volledig ingevuld.

In het jaarverslag voor 1998 van de OVAM staat dan ook te lezen dat men die gegevens eigenlijk niet gebruikt. Om de hoeveelheid bedrijfsafval van kleine bedrijven in te schatten maakt men momenteel gebruik van steekproeven. Dit betekent dat honderden bedrijven zich met administratieve formaliteiten moeten bezighouden die achteraf niet eens worden gebruikt. Dit brengt voor de gewetensvolle bedrijven die hun afvalproductie wel melden mee dat ze zichzelf kosten en een niet geringe rompslomp opleggen voor iets dat niet wordt gebruikt.

Een gelijkaardige problematiek doet zich voor met betrekking tot de preventieplannen voor het verpakkingsafval. Artikel 4 van het samenwerkingsplan betreffende de preventie en het beheer van verpakkingsafval stipuleert dat elke verpakkingsverantwoordelijke die jaarlijks meer dan 10 ton verpakkingen gebruikt een algemeen preventieplan moet opstellen en aan de OVAM voorleggen. Bedrijven die palletts gebruiken vallen hier bijna automatisch onder.

Honderden bedrijven moeten bijgevolg een preventieplan indienen, dat vervolgens door de interregionale verpakkingscommissie moet worden beoordeeld. Verschillende bronnen hebben me echter bevestigd dat die commissie deze plannen tot op heden amper heeft bekeken, laat staan geëvalueerd of gecontroleerd op hun uitvoering. Ook hier gaat het om een verplichting waarbij bedrijven gegevens moeten indienen die achteraf niet worden gebruikt. Mijns inziens is het niet zinvol verplichtingen op te leggen als men niets doet met de resultaten van die verplichtingen.

Mijn derde punt is het milieujaarverslag. Velen vragen zich af of de administratie deze jaarverslagen eigenlijk ooit bekijkt. Men zou deze overbevraging van de administratie nochtans makkelijk kunnen vermijden. Artikel 17, paragraaf 3, van het afvalstoffendecreet staat de Vlaamse regering toe om bepaalde categorieën van bedrijven te ontslaan van de verplichting tot afvalstoffenmelding. Aangezien de eigen administratie geen tijd heeft om de gegevens te verwerken, zou de Vlaamse regering deze bepaling moeten toepassen.

De samenwerkingsovereenkomst terzake laat het opstellen van preventieplannen per sector expliciet toe. Deze maatregel zou de afzonderlijke bedrijven ervan ontslaan om elk een afzonderlijk individueel plan op te stellen. Dit zou de administratie van de verplichting ontheffen om elk individueel preventieplan te controleren, een taak die ze momenteel toch niet aankan. Een niet-gecontroleerde regelgeving verliest immers elke geloofwaardigheid. We moeten hier niet constant het regeerakkoord aanhalen, maar ik wil er toch op wijzen dat deze regering zich tot doel heeft gesteld om de zaken waar mogelijk te vereenvoudigen.

Ik zou dan ook enkele concrete vragen willen stellen. Kan de minister bevestigen dat de OVAM de afvalmelding van bedrijven van minder dan 20 werknemers niet verwerkt, zoals overigens in haar eigen jaarverslag staat? Over hoeveel bedrijven gaat het hier? Dringt zich een toepassing van artikel 17 paragraaf 3 van het afvalstoffendecreet niet op? Moeten deze producenten van afval niet worden vrijgesteld van de verplichting tot afvalstoffenmelding? Mevrouw de minister, ik heb uit de beleidsnota opgemaakt dat u dit eigenlijk wel van plan bent. Wanneer zou die vrijstelling in de praktijk worden gebracht? Hoeveel bedrijven moeten conform het samenwerkingsakkoord inzake verpakkingsafval een preventieplan opstellen? Hoeveel bedrijven hebben dat reeds ingediend? In welke mate heeft de verpakkingscommissie deze plannen al onderzocht? Overweegt de minister bij het opmaken van de nieuwe preventieplannen de mogelijkheid om de opmaak van sectorale plannen te stimuleren? Ten slotte gebeurt ook de toepassing van de terugnameplicht op sectorale basis.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ik kan me aansluiten bij de logica van de heer Coens. Het eerste uitgangspunt van mijn fractie blijft echter de interne milieuzorg binnen de bedrijven. Dit betekent dat de bedrijven ook over een aantal instrumenten

Malcorps

moeten beschikken. Ik kan me moeilijk voorstellen dat een bedrijf dat aan de interne milieuzorg werkt geen zicht heeft op de jaarlijkse emissies. Als men een eigen milieujaarverslag opmaakt – al is het maar voor intern gebruik – moet men weten waar men aan toe is. Het is anders gewoonweg onmogelijk de nodige kwaliteitsverplichtingen te bekijken.

Het is in deze context ideaal dat de overheid een controle op de controle verricht. Men kan de geplogenheden van het emissiejaarverslag evalueren en eventueel bijsturen, maar het afschaffen van het verslag zelf lijkt me onverstandig. Indien een bedrijf wil weten waar het aan toe is, moet het toch over zo een verslag beschikken.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal proberen uw vragen in de juiste volgorde te beantwoorden.

De OVAM behandelt de meldingsgegevens van bedrijven met minder dan 20 werknemers wel degelijk met grote zorg. Gezien het belang van de afvalproductie door KMO's worden die gegevens niet zomaar opzij gelegd. Hoewel alle beschikbare formulieren administratief worden verwerkt, worden ze weliswaar niet allemaal inhoudelijk verwerkt.

De OVAM extrapoleert de beschikbare gegevens, onder andere omdat de meldingsrespons van de kleine bedrijven zeer laag is. Slechts 20 percent van de populatie meldt het geproduceerde afval. Een volledige behandeling van de beschikbare formulieren zou bijgevolg nog geen volledig zicht bieden. Het maken van een volledige kwantitatieve analyse is in deze omstandigheden onmogelijk. Men moet het dus met extrapolaties stellen.

De OVAM is op basis van statistisch onderzoek overgestapt op een wetenschappelijk meer onderbouwde extrapolatiemethode. Die methode vereist per sector een analyse van niet vooraf gekende aantallen meldingsdossiers tot een bepaalde – van de variatie in de populatie afhankelijke – graad van betrouwbaarheid is bereikt. Dit betekent dat het verwerken van meer dossiers dan niet meer tot een beter resultaat zou leiden. (*Opmerkingen*)

Een extrapolatie begint met het bepalen van het aantal bedrijven dat men nodig heeft om een onderbouwd beeld op een sector te krijgen. Vervolgens haalt men uit al de binnengekomen dossiers die exemplaren eruit die voor deze specifieke ex-

trapolatie kunnen worden gebruikt. Men hanteert momenteel een wetenschappelijk meer verantwoorde selectie dan vroeger. Toch is ook deze selectie zelf op een selectie gebaseerd, aangezien slechts 20 percent van de populatie zijn afvalproductie meldt. Zo was in 1999 een input van 3.000 dossiers nodig om tot betrouwbare cijfers te komen. De OVAM kon hiervoor uit een geheel van 15.000 beschikbare dossiers putten. Het is evident dat het aantal benodigde dossiers varieert per sector.

Het is noodzakelijk over de afvalstoffenproductiegegevens van kleine bedrijven te blijven beschikken. We hebben die gegevens nodig om te antwoorden op beleidsvragen inzake basismilieu-indicatoren. Bovendien moeten we aan de door Europa opgelegde rapporteringsverplichtingen kunnen blijven voldoen. Een aanpassing van het afvalstoffenstatistiekinstrumentarium wordt, in overeenstemming met de beleidsnota, door de OVAM voorbereid. Dit kan leiden tot een registerplicht voor producenten van afvalstoffen, samen met een rapporteringsplicht of inzageplicht voor aangeschreven bedrijven. De algemene verplichting voor alle producenten om elk jaar te melden wordt dus niet behouden en we steken er een zekere logica in.

Op 31 maart 1998 beschikte de interregionale verpakingscommissie over een voorlopige lijst van 1190 verpakingsverantwoordelijken die verplicht waren een algemeen preventieplan in te dienen. Namens meer dan 1600 bedrijven werd uiteindelijk een preventieplan ingediend. Alle ingediende preventieplannen zijn door de interregionale verpakingscommissie bestudeerd en zullen ook formeel worden beoordeeld. Deze individuele beoordeling zal een belangrijk hulpmiddel zijn voor de verpakingsverantwoordelijken bij het opstellen van hun nieuw preventieplan in 2001. Er wordt ook commentaar op gegeven met het oog op de toekomst.

Een sectoraal preventieplan is interessant omdat het een totaalbeeld van de sector kan geven. Zo een plan is echter slechts waardevol als er een voldoende proactief verband bestaat tussen de federatie enerzijds en de door haar vertegenwoordigde leden anderzijds. De sectorale plannen moeten immers voldoen aan dezelfde kwaliteitseisen als de individuele, en ze zullen op dezelfde wijze worden beoordeeld. Onder deze voorwaarden kunnen sectorale preventieplannen worden gestimuleerd. Het is de bedoeling dat de interregionale verpakingscommissie de federaties op dit terrein intensief zal begeleiden.

Dua

In het regeerakkoord staat inderdaad dat we zullen pogen de veelvuldige vragen om informatie aan bedrijven te bundelen en logisch te maken. Vooral voor KMO's is dat belangrijk, want ze worden overstelpt met allerlei vragen om informatie, vooral met betrekking tot milieu, zonder dat er een lijn in zit. We zullen de vragen groeperen en nagaan wie kan worden vrijgesteld van de informatieplicht.

Ik ben het echter eens met de heer Malcorps dat die bedrijven zelf moeten worden overtuigd van het belang van die informatie. Ze kunnen ze gebruiken voor hun interne milieuzorg. We kunnen dus wel bestuderen hoe we de doorstroming van informatie kunnen vereenvoudigen, maar het is niet mijn boodschap dat we het nu allemaal niet meer hoeven te weten. Het is evident dat elk bedrijf er belang bij heeft zelf te weten welk afval het produceert en hoe het daarmee moet omgaan.

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Het is belangrijk dat het op aanvraag kan gebeuren in plaats van door middel van een algemene doorstroming, en dat de bedrijven het intern kunnen houden. Dat is heel wat anders voor diegenen die het consciëntieus doen, terwijl er toch niets mee gebeurt.

U hebt zonet gezegd dat alle preventieplannen zullen worden beoordeeld voor 1998. Ondertussen is het februari 2000. Het is toch niet zinvol nu nog plannen te beoordelen die zijn ingediend voor 1998 ? Daar moet toch iets aan schorten ?

Minister Vera Dua : Daar schort inderdaad nog iets aan. Ik zal het laten nakijken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Becq tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de waterzuiveringsinstallatie in Merchtem

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Becq tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de waterzuiveringsinstallatie in Merchtem.

Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, Merchtem werd hier al enkele malen vernoemd in de discussie over waterzuivering. De minister heeft gezegd dat er verschillende actoren in het spel zijn. De discussie ging daarstraks vooral over taakverdeling en zo. Ik wil me niet verdiepen in de technische aspecten. In zulke dossiers van waterzuivering zijn voor mij twee actoren van belang : de gemeentelijke instanties en de mensen zelf. Zij zijn van dichtbij betrokken bij de concrete inplantingen en alles wat daarmee te maken heeft.

Ik hoef in deze commissie niet te zeggen dat het verhaal van de waterzuivering in Merchtem een lang verhaal is dat voor veel beroering heeft gezorgd. De discussies gingen vaak over de grootte van de collectoren en het te gebruiken systeem. Echter vooral de plaats van de inplanting haalde vaak het nieuws. Er werd in verschillende inplantingsplaatsen voorzien, van Terlinden tot de Hoge Weide, waar het gemeentebestuur recent op reageerde omdat het er niet bij betrokken was. Ik hoor ook van sommige mensen dat er sprake zou zijn van een inplanting in de Dooren. Naar aanleiding van de wateroverlast wordt er ook gesproken over een verhuis naar de Veilinglaan in Steenhuffel.

Er heerst veel verwarring. Mensen vragen zich af wat er nu zal gebeuren. Kan er inderdaad verder worden gewerkt met een kleinere collector dan een van 36.000 inwoners-equivalent zoals oorspronkelijk aangekondigd ? Op welke manier worden de mensen ter plaatse betrokken bij het dossier ?

Misschien was het een goed gevoel voor timing, maar toch enigszins verrast las ik vandaag in De Standaard dat het idee leeft om Merchtem als modelproject naar voren te schuiven. Misschien is dit wel al het antwoord op mijn vraag. Naast de discussie over de inplantingsplaats, die nu de Merchtemse bevolking en de gemeenteraad bezighoudt, wordt nu ook nog het modelproject opnieuw naar voren geschoven. Heel wat leden hier hebben kunnen zien hoe dat zou worden uitgebouwd en hebben kunnen vernemen welke bedenkingen en commentaren erover waren. De vragen blijven ondanks dit nieuwe feit dezelfde. Ik heb gepolst bij het gemeentebestuur van Merchtem of zij er al iets over hadden gehoord. Voor hen klinkt dit echter ook nieuw.

Wat is de timing inzake de inplanting van die waterzuiveringsinstallatie ? Wat is uw houding ten aanzien van de verschillende scenario's ? Welke keuze wordt nu eigenlijk gemaakt ? In welke mate

Becq

wordt de gemeente erbij betrokken, ook in de toekomst? Uit de hoorzitting kwam onder andere de vraag naar voren hoe er tot een gedragen besluitvorming kan worden gekomen, in samenspraak met het gemeentebestuur en de mensen ter plaatse.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, mevrouw, ik heb nog niet de tijd gehad om De Standaard te lezen, maar ik zal het artikel met veel interesse doornemen.

Mevrouw Sonja Becq : Ik citeer : 'Vera Dua overweegt van Merchtem een modelproject te maken.' Ik denk dat er maar één minister is met die naam.

Minister Vera Dua : Het lijkt me een communicatieprobleem.

In dit dossier kan geen timing worden vooropgesteld. De evolutie van het project wordt bepaald door de procedure tot goedkeuring van een gewestplanwijziging voor de inplanting van de RWZI in Merchtem, die nog loopt tot 20 juni 2000. Ook de leidingenprojecten in dit zuiveringsgebied werden op non-actief geplaatst in afwachting van een definitieve beslissing over de inplantingsplaats van de RWZI. Dat is dus een duidelijk voorbeeld van wat eerder in de discussie werd gezegd.

De betrokkenheid van de gemeenten is uw belangrijkste zorg. De gemeente wordt bij de verschillende stappen nauw betrokken. Zij hebben een cruciale rol gespeeld in een aantal moeilijkheden. Ik schets een korte historiek.

Op 30 juli 1996 werd door de toenmalige minister van Leefmilieu aan Aquafin de opdracht gegeven om een eerste fase van een RWZI te Merchtem te bouwen. De inplantingsplaats werd op dat moment nog niet eenduidig aangegeven, aangezien ook in het gemeentelijk rioleringsplan geen locatie werd voorbehouden. Er is wel een terrein tussen Langevelde en Terlinden aangeduid. Het terrein ter hoogte van Terlinden is principieel aanvaard door Arohm. Op 23 januari 1997 heeft ook het gemeentebestuur hieraan zijn goedkeuring gehecht, op basis van de door Aquafin onderzochte oplossingen. Dit is bevestigd in een gemeenteraadsbeslissing van 25 maart 1997. Op 18 september 1997 werd het gemeentebestuur op het kabinet ontvangen. Toen werd naast een grootschalig ook een

kleinschalig alternatief voorgelegd. Op 28 oktober 1997 en 25 maart 1998 nam de gemeente ook deel aan de besprekingen over dit dossier in de commissie voor Leefmilieu. Op 28 oktober 1997 verleende het gemeentebestuur zijn goedkeuring aan de gewijzigde inplantingsplaats Terlinden-Bontestraat. Op 25 mei 1999 besliste de Vlaamse regering over te gaan tot een gedeeltelijke gewestplanswijziging, met als voorgestelde locatie Hoge Weide aan de Burchtlaan te Merchtem. Op 29 juni verwierp de gemeenteraad de locatie aan de Hoge Weide, en stelde hij alweer een andere locatie voor.

Uit dit alles blijkt dat de verschillende standpunten van het gemeentebestuur zeker niet hebben bijgedragen tot een vlotte afhandeling van het dossier. De Vlaamse regering besloot op 25 mei 1999 over te gaan tot een voorlopige vaststelling tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse. Daarbij wordt als inplantingsplaats de Hoge Weide aan de Burchtlaan in Merchtem voorgesteld. Men moet nu het verdere verloop van de procedure afwachten. Het gemeentebestuur wordt betrokken bij iedere stap in de besluitvorming. Uiteindelijk heeft men dan toch gekozen voor de Hoge Weide, en men zal daarvoor wel een reden hebben gehad.

De voorzitter : Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : De vraag blijft of de keuze voor de Hoge Weide definitief is. Er worden alternatieven genoemd. Ik zou ook graag weten of de krantenberichten correct zijn. Spreekt u deze tegen? Op basis van het verslag over de discussies en de evaluaties van het project moet men toch besluiten dat er veel twijfels bestaan over het feit of dat plan wel realistisch is. Is deze keuze wel aangewezen?

Minister Vera Dua : Dit dossier bevindt zich in een vergevorderd stadium. Ik heb u de reeks van beslissingen voorgelezen. De gewestplanwijziging is aan de gang. Eventueel zou men een andere beslissing kunnen nemen na protesten van de bevolking tijdens het openbaar onderzoek naar aanleiding van de gewestplanwijziging.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jacky Maes tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de afbraak van Home Fabiola in Oostende

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Maes tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de afbraak van Home Fabiola in Oostende.

De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, de bescherming van de natuur botst voortdurend op tegengestelde belangen. Hoe er met de duinen in het verleden is gesold, kan men aan onze kust goed vaststellen. De inplanting van appartementsgebouwen leidde tot de afkalving van de duinen. Deze verminking zal ons voor altijd blijven herinneren aan het slecht beheer van onze voorgangers. Het duinendecreet zorgde mijns inziens voor een trendbreuk. We stellen vast dat de rollen vandaag zijn omgekeerd.

Toen het duinendecreet in werking trad, was Home Georges Theunis in Oostduinkerke een symbool. Tegenstanders hebben altijd beweerd dat dit gebouw nooit zou worden afgebroken, maar toenmalig minister De Batselier heeft dat toch gedaan. Vandaag lijkt het wel alsof daar nooit een gebouw heeft gestaan, en is die plek een van de mooiste plaatsen aan de kust. Ook de afbraak van de oude marinebasis, die in natuurgebied staat, wordt morgen realiteit. Ministers Kelchtermans en Stevaert hebben daarin hun verdienste.

Maar het duinenherstel vereist de afbraak van nog meer gebouwen. Het belangrijkste is wel het voormalige Home Fabiola in Oostende. Dat gebouw ligt achter het oude militaire hospitaal. Het staat sinds twee jaren leeg. Het is omringd door prikkeldraad om krakers en vanden, en uit veiligheidsoverwegingen ook spelende kinderen buiten te houden. Het gebouw is overgedragen aan het departement Financiën om te worden verkocht. Op het ontwerpplan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Oostende-Middenkust kregen de gronden 'natuurgebied' als bestemming. Nu dit lelijk gebouw in dat natuurgebied te koop is, is afbraak de enige oplossing. Afbreken staat gelijk met het herstellen van een fout uit het verleden, en een belangrijke stap in het duinenherstel aan onze kust.

Heeft uw administratie al stappen ondernomen om deze zone aan te kopen, en zo neen, zal dat gebeuren ? Zijn er middelen om dat gebouw te ontman-

telen ? Zijn er verder nog plannen om in andere duinengebieden aan onze kust gebouwen te ontmantelen die geen functie meer hebben, in beschermd gebied staan en eigenlijk het product zijn van fouten uit het verleden ?

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Ik wil het hier over de algemene aspecten van deze problematiek hebben. Als minister van Ruimtelijke Ordening Van Mechelen en minister van Leefmilieu Dua fouten uit het verleden willen herstellen, dan is er eigenlijk maar één oplossing voorhanden. Dat is niet alleen zo in dit concrete geval. Denkt de minister eraan om samen met minister Van Mechelen een instrument uit te werken om deze problemen systematisch aan te pakken ? Ik denk dan bijvoorbeeld aan de oprichting van een fonds. Werd in kredieten voorzien om gebouwen die in bos- en natuurgebieden niet meer thuishoren, te verwijderen ? Is er een decretale basis om terzake op te treden ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik zal eerst kort antwoorden op de eerste drie vragen van de heer Maes. Het gebouw Home Fabiola bevindt zich op de zeeverende duinen. De verwerving, de inrichting en het beheer van de zeeverende duinen ressorteren onder de bevoegdheden van de administratie Waterwegen en Zeewezen, afdeling Waterwegen Kust. U moet deze vraag dus stellen aan de voogdijminister van deze administratie, minister Stevaert. Hetzelfde geldt voor uw tweede en derde vraag. Het is een principe van goed bestuur dat kredieten voor natuurbeleid niet worden gebruikt voor openbare werken. Beide aspecten moeten strikt gescheiden blijven.

Op uw vierde vraag kan ik wel antwoorden. Het beleid van minister Kelchtermans wordt voortgezet. In het Vlaams natuurreservaat 'Het Schipgat, de Hoge Blekker en de Doornpanne' staat de verlaten villa La Cigogne. Zoals het Instituut voor Natuurbehoud ooit heeft geadviseerd, zal deze villa worden afgebroken teneinde het herstel van de natuur mogelijk te maken. De slopingsvergunning werd op 4 november 1999 bij de gemachtigd ambtenaar van ruimtelijke ordening van West-Vlaanderen aangevraagd door de afdeling Natuur van Aminoal. Dat gebouw is van ons ; we zorgen bijgevolg voor de middelen om dat te financieren. De kredieten die nodig zijn voor de afbraak van La Cigogne zijn ingeschreven in de begroting 2000 van de afdeling Natuur.

Dua

Ik heb zo dus reeds ten dele op de vraag van de heer Coens geantwoord. Betreft het bebouwde terreinen in eigendom van de afdeling Natuur, dan vragen wij een vergunning om die gebouwen af te breken en gaan we daadwerkelijk tot de afbraak over. De kosten daarvan worden gedragen door de beheersmiddelen van die afdeling Natuur.

Soms is dit een delicaat probleem waarvoor een oplossing niet altijd evident is. Wat moet men bijvoorbeeld doen met de hoevegebouwen van een landbouwer die zijn activiteiten heeft gestaakt en waarvan we de waardevolle weidelanden als natuurgebied hebben overgenomen? Gaan we die gebouwen zomaar tegen de vlakte gooien of gaan we die proberen te valoriseren in het kader van het natuurbeheer? Automatisch slopen is niet altijd de beste oplossing, maar in duingebied is een dergelijk sloopingsbeleid wel verantwoord.

De voorzitter : De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes : Ik dank de minister voor haar antwoord en leid daaruit af dat ook andere gebouwen, bijvoorbeeld het zwembad van Knokke dat ook midden in de duinen staat, zullen volgen.

Als de provincie haar inventaris zal afgerond hebben van alle gebouwen die zonder bouwvergunning in duinen of op het strand staan, zal er heel wat werk op ons afkomen. Ik dring dienaangaande dan ook aan op overleg tussen de provincie en de Vlaamse Gemeenschap.

U hebt de antwoorden op mijn twee eerste vragen doorgeschoven naar uw collega Stevaert. Ik zal dan ook niet nalaten hem deze vragen voor te leggen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de sanering van de bodem van het kanaal Dessel-Schoten

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de sanering van de bodem van het kanaal Dessel-Schoten.

De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, door de Universitaire Instelling Antwerpen en de Rijksuniversiteit van Gent werd een onderzoek uitgevoerd naar de kwaliteit van de waterbodem in de bevaarbare waterlopen van Vlaanderen. Uit dit onderzoek, dat kadert in een grootschalig onderzoek in opdracht van Aminal, blijkt dat de bodem van het kanaal Dessel-Schoten, onder meer en misschien zelfs vooral tussen Sint-Job-in-'t-Goor en Rijkevorsel, zwaar vervuild is. Volgens deze studie zou het slib daar zware metalen, PCB's en PAK's bevatten. De voorbije jaren werd dit uitgebaggerd slib gebruikt om de dijken op te hogen en te verstevigen, wat de zaak uiteraard nog erger maakt.

Ik had u dienaangaande twee concrete vragen willen stellen. Werden de besturen van de gemeenten die naast het kanaal Dessel-Schoten liggen officieel op de hoogte gesteld van de resultaten van deze studie? Werden reeds de nodige maatregelen getroffen om, indien nodig, zo vlug mogelijk tot sanering over te gaan? Naar verluidt is het de Dienst voor de Scheepvaart die, als beheerder van het kanaal, bij ernstige vervuiling tot sanering moet overgaan.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mevrouw de minister, ik heb u ooit een schriftelijke vraag gesteld over dit zelfde onderwerp. Toen hebt u me iets vreemd geantwoord op mijn concrete vraag naar de mogelijke oorzaak van de vervuiling door vooral PAK's en PCB's.

Dat de scheepvaart voor een deel verantwoordelijk is, lijkt me duidelijk. Ook de historische vervuiling door de ondertussen verdwenen industrie kan een mogelijke oorzaak zijn. Toch was ik een tikkeltje verbaasd toen ik de volgende zin onder ogen kreeg: 'In verband met de oorzaak van de verontreiniging door PAK's en PCB's is het wenselijk dat gekeken wordt naar de talloze oude boten – drijvende wrakken – die precies langs dit traject van het kanaal liggen. Ze worden deels als woonboot, deels als opslagplaats voor autowrakken en dergelijke gebruikt'. U weet dat de autowrakken één van mijn stokpaardjes vormen, vandaar mijn grote verbazing toen ik die zin voor ogen kreeg. Ik heb het lichte vermoeden dat dit niet helemaal legaal is en dring dan ook aan op een vlugge sanering.

Ik neem aan dat niet de OVAM moet opdraaien voor deze sanering, maar wel de Dienst voor de

Malcorps

Scheepvaart. Het is dus niet u, maar uw collega Stevaert die de factuur zal moeten betalen. Is dat inderdaad zo ?

De voorzitter : De heer Van Looy heeft het woord.

De heer Jef Van Looy : Dat vervuild kanaal ligt niet ver uit mijn buurt. We hebben kunnen lezen dat we daar wel paling mogen vissen, zolang we hem maar niet opeten. Hoe gaan we dat probleem nu oplossen ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, het kanaal Dessel-Schoten werd in het voorjaar 1999 bemonsterd voor onderzoek van de waterbodem in het kader van een kwaliteitsonderzoek naar de waterbodems van de bevaarbare waterlopen in Vlaanderen. De bekendmaking van de resultaten zal pas gebeuren na afloop van het onderzoek dat voorzien is voor begin 2001. Dit onderzoek gebeurt door Aminal in uitvoering van het milieubeleidsplan 1997-2001 en daartoe is in de nodige kredieten voorzien in de begroting 2000.

De besturen van de gemeenten langs het kanaal Dessel-Schoten zijn dus nog niet op de hoogte gesteld van de resultaten. Die worden pas gepubliceerd op het einde van het onderzoek als een kwaliteitskaart voor heel Vlaanderen kan worden opgesteld. Ik kan evenwel overwegen nu reeds deelrapporten op te stellen, maar daartoe moet ik eerst overleg plegen met de onderzoekers. Zoals de zaken er nu voor staan, zullen we moeten wachten tot begin 2001 wanneer het eindrapport zal verschijnen.

Op de tweede vraag met betrekking tot de sanering moet ik het antwoord schuldig blijven, omdat het beheer van het kanaal niet onder mijn bevoegdheid valt. Ik zal minister Stevaert in ieder geval attenderen op de aanwezigheid van woonboten met autowrakken op zijn kanaal.

Ik wens er evenwel de aandacht op te vestigen dat overhaaste sanering niet steeds zinvol is. Het saneren van waterbodems is immers een bijzonder dure aangelegenheid en indien de oorzaken van de verontreiniging niet geëlimineerd zijn, is het dweilen met de kraan open. Precies daarom is de kennis van de kwaliteit van de waterbodems belangrijk, omdat op die manier een volledig beeld van de verontreinigingsproblematiek gevormd wordt en dan

de meest duurzame maatregelen kunnen worden getroffen.

De voorzitter : De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Ik dank de minister voor haar antwoord en heb er alle begrip voor dat overhaast saneren weinig zin heeft. Er dient wel ingegrepen te worden indien zou blijken dat de volksgezondheid in gevaar komt.

Minister Vera Dua : Uit een steekproef – en de heer Van Looy heeft daar reeds onrechtstreeks naar verwezen – is gebleken dat zich daar inderdaad een probleem stelt. Gelukkig werd dit enkel bij paling vastgesteld. Ik zeg gelukkig, omdat een paling een vis is die in de bodem woelt en zo elementen opneemt die andere vissen niet opnemen. Ongelukkig is dan weer dat paling de vis is die men in onze streek het liefst opeet. Kunnen we dat verbieden ? Neen, we kunnen enkel de raad geven geen zelf gevangen paling te eten.

Het is jammer dat we nog zolang moeten wachten op de resultaten van het kwaliteitsonderzoek op grond waarvan we de juiste saneringstechnieken moeten bepalen. Men heeft mij nu reeds aangekondigd dat saneren op bepaalde plaatsen slechter zou zijn dan het gewoon te laten liggen en eraf te blijven. Saneren betekent immers omwoelen en dat is niet altijd verstandig.

De voorzitter : Misschien zijn die woonboten wel verdoken restaurantjes waar men paling in 't groen kan eten.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Gerald Kindermans tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de regels inzake compensatie van ontbossing

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Kindermans tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de regels inzake compensatie van ontbossing.

De heer Kindermans heeft het woord.

De heer Gerald Kindermans : Mevrouw de minister, het thema ontbossing kwam hier al enkele

Kindermans

keren ter sprake. De problematiek is u bekend. De compenserende bebossing blijkt in de praktijk dikwijls zeer moeilijk te zijn. Uit de eerste cijfers van een aantal gemeenten kunnen we afleiden dat dit in werkelijkheid neerkomt op een zuiver financiële aangelegenheid. In de stad Genk heeft op elf bouwaanvragers slechts één een compenserende bebossing voorgesteld. De overige tien gaan over tot betaling. Ik vrees dat dit de verhouding zal worden voor geheel Vlaanderen.

Voor Limburg heeft dit probleem nog een extra dimensie. Veel van de percelen die nog bebost zijn, liggen in onze groene provincie. We zullen dus netotbetalers worden om de bebossing in andere regio's van Vlaanderen te realiseren. U zult misschien zeggen dat dit voor u weinig uitmaakt, zolang die bebossing maar in Vlaanderen blijft. Als Limburgers hebben we daar echter toch wat moeite mee.

Ik zou graag uw mening horen over de volgende suggestie. U hebt in november een besluit over de regels inzake compensatie genomen. Acht u het mogelijk dat een gemeentebestuur als derde kan optreden? Kan een gemeentebestuur de verbintenis overnemen van de bouwers die een vergunning vragen om te ontbossen? De gemeente zou de verplichtingen van haar inwoners of van de bouwers die op haar grondgebied willen bouwen, kunnen samenbundelen, om bijvoorbeeld eens per jaar een globaal bos aan te leggen waarin al die oppervlaktes worden opgeteld. Dat zou als voordeel hebben dat het groen in de gemeente aanwezig blijft. Als de gemeente dit doet, is de waarborg misschien groter dat dit op een georganiseerde, wetenschappelijk verantwoorde en oordeelkundige manier gebeurt, dan wanneer die particulieren zelf moeten overgaan tot herbebossing van bepaalde percelen. Dat is uiteraard ook een voordeel.

Mevrouw de minister, kunt u die gemeentebesturen als derde partner beschouwen? Zo ja, zult u de gemeenten dan de vrijheid geven om zelf naar eigen goeddunken een vergoeding te vragen? Er kan daarbij een maximum worden vastgesteld op basis van het maximum zoals dat is bepaald in het besluit. De gemeenten zouden wel de vrijheid krijgen om dit eventueel gratis of aan een deel van de kostprijs te doen.

De voorzitter : Mevrouw Heeren had het onderwerp van deze vraag al onder onze aandacht gebracht.

Mevrouw Veerle Heeren : Ik wil me aansluiten bij wat de heer Kindermans heeft gezegd. Na mijn vraag van twee weken geleden kwam er natuurlijk een hele discussie op gang. Het blijkt voor veel kandidaat-bouwers veel interessanter om te compenseren door heraanleg dan om te compenseren door betaling. Dat zou goedkoper zijn. De vraag is dan natuurlijk wat men moet doen als men wil compenseren door heraanleg. Als er geen plaats is om te bebossen, is die vraag natuurlijk irrelevant. Men zal dan wel moeten betalen.

Er is natuurlijk ook de vraag op wie die nieuwe regelgeving nu juist van toepassing is. Ik heb begrepen dat dit aan bod is gekomen in het begin van deze vergadering naar aanleiding van de vraag van de heer Sannen, maar ik zat toen nog in een andere commissie. Gaat het over bouwaanvragen die zijn ingediend vóór 11 december of ná 11 december? Ik weet niet of minister Dua hier een antwoord op kan geven. Misschien valt dit ook onder de bevoegdheid van minister Van Mechelen.

De voorzitter : Wat betreft de vraag over de wettig- of onwettigheid, heeft minister Van Mechelen zich op de vlakte gehouden. De uitvoeringsbesluiten zijn inderdaad pas van die datum.

Mevrouw Veerle Heeren : Er zijn mensen die een bouwvergunning krijgen en die bomen uitdoen, maar die nergens een signaal krijgen dat ze moeten bebossen. Er zijn mensen die vandaag wel moeten betalen voor een bouwvergunning die is aangevraagd in oktober, terwijl diegenen die een half jaar geleden een bouwvergunning hebben gekregen, dat niet moeten doen.

De voorzitter : De minister ging daarover aan zijn diensten een juridisch verantwoord advies vragen. Hij kon daar niet onmiddellijk een sluitend antwoord op geven.

Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Ik ben altijd verbaasd over de commotie die dit uitvoeringsbesluit in bepaalde Limburgse gemeenten veroorzaakt. Die gemeenten zijn wel beperkt in aantal, maar ze laten wel veel van zich horen. Ik wil wel nog eens het principe herhalen. Vroeger kon men geen bouwvergunning krijgen. Het uitgangspunt was in feite dat er nooit mag worden ontbost, tenzij voor algemeen belang. Nu is er een versoepeling. Als men gebruik maakt van een compensatieregeling, kan men een vergunning krijgen om te ontbossen. Die compensatiemaatregel had een soort van ontradingseffect. Ik weet wel dat er op het terrein veel onzekerheid is

Dua

over de vraag wat nu precies bosgebied is en wat niet. Dat zal echter worden opgelost zodra er een goed GIS-systeem is. Eigenaars en notarissen zullen dan kunnen nagaan welke percelen in bosgebied vallen.

Ik kom nu bij de vragen van de heer Kindermans. Ik wil er allereerst op wijzen dat het niet zo hoeft te zijn dat de opbrengsten van de compensatie elders worden besteed. Als in de betrokken regio geschikte terreinen worden gevonden waar de compensatie kan worden uitgevoerd, weerhoudt niets ons ervan om dat ook te doen. Men mag dus niet redeneren dat men door de ontbossing in Limburg bossen aanlegt in West-Vlaanderen.

Het is ook zeker niet zo dat de middelen van deze bosbehoudsbijdrage noodzakelijk zijn om het voorziene bosuitbreidingsprogramma te realiseren. Hiervoor worden de gewone begrotingsmiddelen van het MINA-fonds ingezet. De compenserende bebossing komt bovenop het bosuitbreidingsprogramma, om zodoende het bestaande bosareaal te handhaven.

Het is vermoedelijk trouwens zo dat de middelen die ervoor hebben gezorgd dat er nu van een bosrijke provincie Limburg kan worden gesproken, ook grotendeels van elders afkomstig zijn. Ik herinner me nog de tijd dat ik ambtenaar was. Het grootste aantal aankoopdossiers kwam uit Limburg, gewoon omdat daar bos was. Met algemene middelen is er dus ontzettend veel gemeenschapsbos aangekocht in Limburg.

Ik ben er inderdaad een grote voorstander van dat de gemeenten zelf een oplossing trachten te zoeken voor het uitvoeren van compenserende bebossingen. Aangezien noch in het decreet noch in het besluit is gespecificeerd wie de derde moet zijn die de compenserende bebossing uitvoert, kan uiteraard ook een openbaar bestuur zich als derde garant stellen. Andere gemeenten hebben in die zin al beslissingen genomen, zoals bijvoorbeeld de gemeente Olen.

Deze aanpak biedt immers het voordeel dat de compenserende bebossing op deskundige wijze en gegroepeerd kan worden uitgevoerd. De nieuw be-

boste terreinen groeien op termijn uit tot openbare bossen, die toegankelijk zullen zijn voor het publiek. Mijns inziens is het dus echt wel de beste oplossing als de gemeente die taak op zich kan nemen. Ook voor de inwoners is dat het geval. Men krijgt dan immers een compensatie dicht bij de deur. In die gevallen dient er uiteraard geen bosbehoudsbijdrage te worden betaald. De compenserende bebossing gebeurt immers door de gemeente.

Ik kan me niet uitspreken over de wijze waarop dit tussen de aanvrager van de bouwvergunning en diegene die de compenserende bebossing uitvoert – in dit geval de gemeente – dient te worden geregeld. Het is wel een interessante vraag. Minister Van Mechelen heeft hier daarnet verklaard dat er een omzendbrief zal worden rondgestuurd over alle aspecten en moeilijkheden die aan deze aangelegenheid zijn verbonden. Ik stel voor dat we dit element daar ook in opnemen. We kunnen daar minister Sauwens ook bij betrekken. Zo wordt het duidelijk waaraan de gemeenten zich dienen te houden. Mijns inziens is dat de beste manier van werken.

De voorzitter : De heer Kindermans heeft het woord.

De heer Gerald Kindermans : Mevrouw de minister, ik ben heel blij dat u positief staat tegenover de suggestie dat de gemeenten een rol kunnen spelen in dit geheel. De bebossing kan dan inderdaad worden gegroepeerd, waardoor de versnippering wordt tegengegaan. Naargelang de financiële draagkracht van elke afzonderlijke gemeente zou er wel een regeling moeten komen waarbij de gemeente binnen bepaalde grenzen een vergoeding kan vragen om die verantwoordelijkheid van de bouwers over te nemen. Voor de Vlaamse Gemeenschap doet dit eigenlijk niet terzake omdat men daar toch alleen maar belang hecht aan het feit dat de standstill van de ontbossing er komt.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 17.04 uur.*
